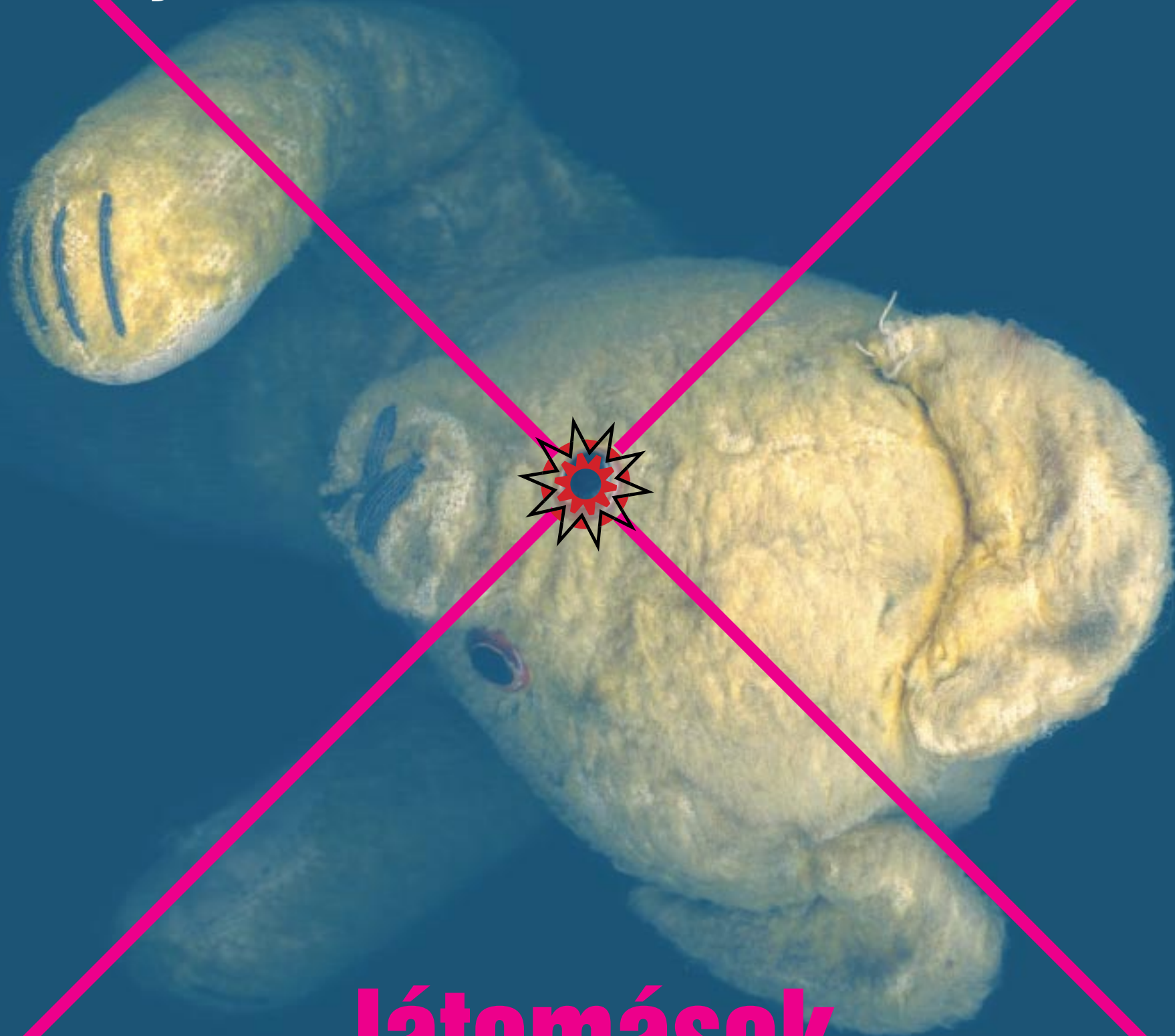


szalaymiklós **BANDI** **ANGYAL**



látomások

EGY KIVÁLÓ MESTER ÁLLÍTJA, HOGY ELSŐ SZÜLETÉSÉNEK JELENTŐSÉGÉT MESSZE FELÜLMÚLJA AZ ATTÓL VALÓ ELSZAKADÁS. HELYESEN MONDJA. AMIDÓN ISTENBŐL KIÁRAMLOTTAM, MINDEN ÍGY SZÓLT KÖRÜLÖTTEM: VAN ISTEN! HOGYAN TEHETNE EZ BOLDOGGÁ, HISZEN EZÁLTAL TEREMTMÉNY VOLTOMRÓL SZERZEK TUDOMÁST. ELLENBEN AZ ELSZAKADÁSBAN, SZABADON MIND A MAGAM, MIND ISTEN AKARATÁTÓL, SZABADON A TEREMTÉS MINDEN MŰVÉTŐL, SÓT, MAGÁTÓL ISTENTŐL IS, SEM KREATÚRA, SEM ISTEN NEM VAGYOK TÖBBÉ, HANEM VAGYOK, AKI VOLTAM, S AKI LESZEK ÖRÖKKÖN-ÖRÖKKÉ! EGY HATALMAS LENDÜLET EKKOR AZ ANGYALI VILÁG FÖLÉ EMEL. ÉS EBBEN A LENDÜLETBEN OLYAN KINCS BIRTOKOSA LESZEK, HOGY ISTEN SEM ELÉGÍTHET KI SEMMIVEL, AMI ISTENI VOLTÁT JELENTI, NEM, MÉG ISTENI MŰVEINEK ÖSSZESSÉGÉVEL SEM. MERT EBBEN AZ ELSZAKADÁSBAN ESZMÉLEK RÁ, HOGY ISTEN ÉS ÉN EGYEK VAGYUNK. EKKOR AZ VAGYOK, AKI VOLTAM, SE NEM NÖVEKSEM, SE NEM FOGYATKOZOM, MIVEL ÉN VAGYOK A MINDENSÉGET MOZGATÓ MOZDULATLAN ŐSOK. E HELYT ISTEN NEM TALÁL TÖBBÉ SZÁLLÁST AZ EMBERBEN, MERT AZ EMBER EZZEL A SZEGÉNYSÉGGEL VISSZARAGADJA AZT AZ ÖNMAGÁT, AKI ÖRÖKTŐL FOGVA VOLT, ÉS AKI ÖRÖKKÖN-ÖRÖKKÉ MEGMARAD. E HELYT ISTEN ÉS SZELLEMEGY ÉS UGYANAZ, ÉS EZ AZ EREDETI ÉS VÉGSŐ SZEGÉNYSÉG, AMIT AZ EMBER ELÉRHET.

MEISTER ECKHARDT

Köszönöm, Eckhardt, a kiváló szavakat, tehát köszöntsük mai esténk hatalmas vendégét, minden idők sztárját, aki már itt is van, tapsoljuk meg, látom, kétkezes fénylő pallossal kezében érkezik, mondd, Bandi, mit akarsz kezdeni ezzel a hatalmas pa

A szabadságba irányzódó törekedés itt e könyvön át kettős írásmódban vezetted: angyaljelentésben, mi tekinthető látomásos költésnek, és scholionokban, mik amolyan szerény igemagyarázatoknak tarthatók. És ezek egymást magyarázzák, és fonódnának egybe, ha hagynám.

1. angyaljelentés

Mennyi virág ilyenkor tavasszal mindig! Nem gyanús ez, emberek? Micsoda pazarlás! Nézegetitek rendesen, ha már nektek csináltam? Nekem mindenesetre tetszik. Na, csak lelkesen nézegetni, kérem, nem lustálkodni! Ti is ott!

1. scholion

Mert agyadat összezavarhatják, adathordozóidat összetörhetik, számítógéped, szervered elvehetik, és mindenféle kárt tehetnek benned és rajtad, akkor se nyúlhatnak humoros részedhez, ehhez a láthatatlan, foghatatlan folyadékhoz. Ott nem csiklandozhatnak. Micsoda hatalom az igazán vagyontalan, lecsupaszított, önakarattalan akarat, a megmaradó egység ott benn! Már csak tréfálkozni, kacagni lehet.

2. angyaljelentés

Közhelyek kistestvéreknek. Műfajára nézvést közhely. Közhelyepika, mindenki helye, mindenki helyett. És e helyek közötti köz. Abba ragadva. És akkor a gonosz császár udvaroncái hiába mártották szurokba, hiába kergették tüzes vassal kicsi kezében,

attól még szürke kis közhely maradt. Szürke, de nagyon hatásos. Csodájára is jártak. A csodálkozók közé vegyült maga is, hátha megtud valamit, hogy legyen önismerete, de ő is csak ugyanúgy csodálkozott, amitől meg még jobban csodálkozott. De nem baj.

2. scholion

Akarsz-e mindig, mindig játszani? Nyerni egy számot? Akarsz-e a számhoz eljutni? Vagy netán meglátni a lényegét? Hogy mi lényegét? Vagy... vagy akarsz-e bármit is? Mert ha bármit is, akkor gyere velem, kitalálom, és hívlak. Be az ismeretlenbe, amin itt kis lukat ütöttünk fejszéved, és most bebújunk. Én vagyok az, aki először mutattam valami szépet az első krétainak, aztán azt az első akháznak, aki az iméntire már azt modta, kretén. Aztán azóta is fáradhatatlanul mutogatok. Egyszerre kretén és krétai.

3. angyaljelentés

Könyvünk hőse Bandi angyal. Angyaloknál nem számít a név. Azt akarja mondani, hogy szabad vagy. Hogy ez az egész élete itt az embernek tele van egy nagy csomó szabadsággal, de erre nem hatalmazta föl teremtője, hogy ezt mondja, úgyhogy Béla egy néma angyal. Egy mutogatós fajta. Mondtam, neki mindegy, Józsinak vagy Dozvaldnak hívják. Titkosírását is csak én értem, és arra gondolok, talán tanulságos belebúvárkodni Athanasios egy-két angyaljelentésébe. Helyesebben, én nem is tudom, mit értek, de szilárdan remélem, az az áram, amibe

behallgathatok, az ő szava. Mondom, ismétlem, hogy mindegy, hogy azt írom, Dezső, vagy csak Huba, esetleg Origenész.

3. scholion

És a lábjegyzetnek is lábjegyzete van, egészen a beláthatatlan mínuszos hatványok mélységeiig. Rettegató mélységek, és csak biztosítás nélkül, a hiten lebegve bámulhatók. Jelentései nyomán az emberi lelket se könnyűnek, se nehéznek nem találtam - ez nem az én dolgom - de humorra hajlónak, mindig és mindenkor. És csak mint aki nem akar a taligára kerülni, megpróbálnak ezek az emberek egy-egy újabb földi órát nevetésre becserélni valakinél, habár sokszor elég feszélyező és kellemetlen ez a földi létezés. Ahogy meghatározott jelentésszámból egy kritikus nagyságrend fölé emelkedik egy szöveg variálhatósága, ahogy elborítja a lábjegyzet, úgy, hogy már ki se látszik, nagyon humoros lesz. Mert a humor váratlanul összecsatolódott helyzetek sajátja, mint amikor két cseppecskéből egy lesz a fedő alatt. Minél több csepp, annál gyorsabban folyik, annál humorosabb, annál elképzelhetőbbé varázsolja a távoli jövőben azt, amikor egy lebegő özönvízzé, állandó loccsanásban levő gömbbé egészül minden említésre méltó, és menten belehal a nevetőgörcsbe, aki ránéz. A világ bizonyos mennyiségnél nagyobbat vagy kisebbet nem képes elképzelni: ez a nevetés halálos adagjának mennyisége. Mint ahogy a Fenevadnak 666 a száma, és az üdvözülhetők is

maximalizáltan képzelhetők el emberaggyal.

4. angyaljelentés

Bandi vagy Józsi mondandójára visszatérve, ezek a lelkek még feszengeve, még a mélység fölött remegve is szívesen nevetnek, ha máson nem, hát magukon. Nem így van, uraim? Ragaszkodunk minden tárgyunkhoz, bárha ezer feszengető moccanat is tapad hozzá, bárha tudjuk, kimosdathatatlanul földiek e gondolatok. Görcsösen ragaszkodnak hozzá, mint minden tárgyukhoz, mondja vállát vonva Sanyi. Még az autóját, házát se veheted el egyiknek sem, mert rögtön óbégat és teljesen összetörik. Nem furcsa? A szabadságra, lebegésre és más-más világokban-ottermésre való csapjaik, azok szinte egytől-egyig rozsdásan, használatlanul állnak tudatuk fészereiben. Ezért nem is tudnak róla. És ami a legérdekesebb, én olyan vagyok nekik, mint aki nincs. Én, Zoli angyal! Még csak nem is, mint a levegő, hanem mint akinek nyoma sincs bennük, pedig megnézném, meddig húznák nélkülem. Szóval, jól esne, ha nem lenne tilos kiállnom a főtérre, szónokolni a szabadságról. És megannyi másolt testem alatt akár mindennapi gyakorlattal gyújthatnának máglyát, annak fejében, hogy hitelesen végigmondhatom mondókám, mert legalább figyelnének. De hát ugye, aki nincs - khm - annak nehéz. És még egy: Sámuel még azt mondta, hogy az emberek mindig, ha lehet, mindig

találkozni akarnak, és ha úgy érzik, ez nem történt meg, nagyon szomorúak. Pedig Imre szerint mindig mindenki találkozik. Aki csak akar - teszem hozzá. Minden egy örök találkozásokra kihegyezett, merő nagy akció, csak ennek a tudata a szabadságba van belerejtve. A rozsdás csapok. Amiket csak ki-ki maga piszkálhat meg. Mert csak. Köszönöm, ezek a jelentések, Bandi? Köszönöm, hogy elhoztad őket. Jó, ha lehet, majd beteszek néhányat, hátha nyom a latba. Hülyébbnek úgyse néznek már. És akkor délután ötórai időpontra beírhatlak mártírhalálra két hónapra előre?

4. scholion

A műben szereplő adatok hitelességét ellenőriztem, azokért kezességet vállalok, leközlésével kapcsolatban minden engedélyt megadtam, Bandi Angyal s.k.

5. angyaljelentés

Tele vagyok levegővel, jó sokat beprésem, aztán mégis süllyedek. Nem furcsa ez? Itt látlak titeket, barátaim, megannyi vakolatréteg és fű mögött, méghozzá úgy, hogy közben látom a vakolatot, a füvet is, a földet, sőt, magam is, kicsit fentebbről. Távolságom magamhoz képest szigorúan azonos. És süllyedek. Süllyedek, vagy legalábbis tágulok, de iszonyú ütemben, íróeszközzel követhetetlenül. Úgyhogy a későbbi esetleges pánik elkerülése érdekében igyekszem máris nyugodtan tudomásul venni az egészet. Most például te,

mondjuk te itt így rámnézel, és azt hiszem, semmi különös elváltozást nem látsz rajtam. Hogy mondjuk kicsit zöldebb a szemem, szürkébb a hajam, de ez nem érdekes. Magamhoz képest talán. De azért csak nem jut eszedbe, hogy Bandi angyal. Vagy Origenész? Hogyisne. Ne is törődj semmivel, inkább figyelj. De alaposan. Mindenesetre most úgy, hogy itt vagyok, és itt is maradok, így fölkelek, és átmegegyek az utcán szembejövő embereken, és nem is tudnak róla. Annyi bajuk van, illetve annyit írnak föl maguknak füzetbe, hogy nem érnek rá azokkal foglalkozni, akiknek még több baja van. És így aztán egyáltalán nem érnek rá. Ha akarnám, bizonyára zavarhatna ez a közönyös fontoskodás, ez rajtam múlik. Meg úgyis nagyobb bennem a szájalom, amit ők szeretetnek fordítanak, ha nem sikerül tudományos bugyorba, parafizikus tapasztalatok közé csúsztatni. Ha épp figyelik magukat, hogy ne sinkófáljanak el fontos adatokat. Én csak átkeríngem őket, és nagyon tréfás, hogy hiába tisztelgek nekik viccesen, hiába grimaszolok, ez az én dimenzióm nincs nekik. Látom az összes kis rozsdás csapjaikat, ott belül, amin átomolhatnak a durva birodalomból a finomba, de nem tehetek semmit. Álmában egyiknek-másiknak valami durva felfogású éjjeliórével néha beszélgetek, mutogatom neki a csavarás, a jobbra-eltekerés mozdulatát, magyarázok kézzel-lábbal, hiába. Hülyék. Aztán szertefoszlanak a hülye éjjeliőrök, és

megint nappal lesz, amikor halakkal, lovakkal, madarakkal és virágokkal beszélgethetek.

5. scholion

Az emberi nyelv ezt az állapotot - szükségéből - szerelemnek hívja.

6. angyaljelentés

Hahó, uram, elnézést, hogy csak így belecsilingelek az álmába, de rendkívüli ajánlat! Nincs kedve most ötezer forintért öt percre egyedül egy gyönyörű úttörő-gumivasútban zötykölődni? Öt perc, ötszázezer a tét! Érti! Ezaz, köszönöm, máris letelt. Hahó, és most itt is már a reggel, minden idő letelt, kérem, ne törülgesse olyan nagyon a szemét, hanem ide a pénzt. Köszönjük szépen a kiváló ötletet, nagyszerű tehetség, kiváló vállalkozó! Minden, szinte minden komoly vagy mulya képű középkorú magyar férfidolgozót álmában szólítani meg, mint angyal, ál-angyal, és jól összezavarni. Uram, engedje meg, és gratulálok a vállalkozásához! Tapsoljuk meg! Ön lesz gyerekkori álmaim ezentúli kabalafigurája! Éljen az úttörő-gumivasút!

6. scholion

Ezt az angyaljelentést egy sérült figurából küldtem, ezért egyes szavak helyébe idegek épültek. Remélem, azért olvasható, jó emésztést, ölel Bandi. A legjobb mindenkit egyenként megszólítani. Persze ez inkább csak egy riporternek lehet a legjobb, aki készen veszi a véleményeket. Ha feláll a szőr a

hátán, hát majd visszasiogatja. Leragasztja, nem téma. De nem akar beavatkozni. Az ott helyben fura is lenne. Ha jönnek a szellemek, hát jönnek elő szépen, hát úgy látszik, hívja őket.

7. angyaljelentés

Köszönjük szépen. Ön egy nagyon szép és csodálatos ember. Mert habár olyan gazdag és tehetséges, hogy már nem tudja, hogyan kellene idén is nem-adóznia, mégis megtette ezt a följajnlást, ezt a konkrét és nagyértékű összeget a gyermekparalízises szegény kicsi gyermekért, óh! Engedje meg, hogy csillogó szemekkel tekintsek magára, a csillagra. Csaknem belevakulok! És már énekeljük is együtt a dalt, nincs megállás, csupa ölelkezés és nagy, közös kézszorítás közepette, hogy kis-csirke, kis-csirke, nem bán-tunk ám, hanem a-zért neve-lünk csak, hogy só-ókat simogas-sunk. Köszönjük az adományt, a pezsgőt, és minden kedves gyermekparalízisnek még sokszorta ennyit kívánunk, köszönjük, tapsoljuk meg!

7. scholion

Van nagyobb szomorúság a szomorúságnál, nagyobb zavar a zavarnál. Az egész rögtön vészes lesz, ha a sok szép lehetőség felől figyelem. A preparátumok nem szenvednek, illetve már nem nem-akaróson nyögnek, az odébb van már nekik. Higgyék el, úgy jó az ilyen műfaj, a följegyzés, ha hiteles. Ha belefulladás-úszás, nem karpárnás-mentőmellényes-befizetett. Ha nincs odairva, hogy aztán persze a betegünk

jóllett, mert már mért lett volna, itt most semmiképp. Mint mikor látod, hogy ott fekszik, de már a helyszínelők is kijöttek, most takarják le, biccentesz magadban, mintha ismerted volna. Vagy hogy most majd helyette is teszed azt, amit úgyis teszel. Lezajlott.

8. angyaljelentés

Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi? Számolgotam az évgyűrűket. Föl-le szállok, a zombékos és a párálló nádas közt, a finom sárgászöldek és a váltakozó levélélek hozzám súrlódnának, ha lenne testem. Aztán megnézem a tölgyest, karvastagságú, de legföjebb embervastag kanyargós fákat, ahogy néha összezizegnek, rezegnek a som- és kőkényecserjékkel. Néhol vargányák nőnek, vagy nyálkás tetemként lapulnak a kosborokkal és hajtásokkal, mohákkal összetűzdelt avaron, az egészéé tarkított, nagyon bonyolult avar finoman rothadó testében. A fénytelibb dombháton tarack és pampafü nő, itt-ott dolomitok állnak ki, kerek lukaikban halványpiros kövirózsákkal. A kusza lombokon fehér és sárga fagyöngyök, borzas-göröcsös mintájú likacsos mennyezetet alkotva szanaszét a lankákon. Távolabb a szántóföld, lejjebb balra itt pedig a lápos zombékos, szélén dagonyával, ha már nem folyhat le az esővíz. A korhadt gallyak kérge alatt sárga és vörhenyes pöttyök a gombák, ezer bogár és kukac rág, a nagyobb kéregdarabok alatt kieszegetett üregeket fehér pókhálószerű penész fonja be. Halkan

zizeg a tölgyes. Angyalok látják a levegőt. Bandi angyal az eszméletlenül erős pozitív sugárzásban mocsanatlan szemléli az egészéet. Az időn innenről vagy túlról, ugyanaz. Egyszerre és sok időt ölelve át áll ott, és érzékel. Ő az. Egy lelkecske száll halkán fölfelé, fölfelé és ki az eszkábált nyaralók közt egy romos ház kéményén. Mint füst látható, de csak lelkileg. Kósza lelkek surrannak ide-oda, olyan mozdulatokkal, mintha szörföznének, vagy vízisző, örömsportoló pózokban, többnyire fej nélkül. Némelyik mintha visitana, kínjában vagy örömeben, de csak úgy hang nélkül. Szerényen, nyugodtan suhannak.

8. scholion

Itt mit állítunk? Csapdákat. Lelki csapdákat, amik lombozatra való föl-szerelésével Józsi angyal lett megbízva, aki szolidárisan vállalta a szabadsághoz feltétlen szükséges gonosz szerepét is. Józsi a lelkekbe is továbbörökített, vágyódásra serkentő örömmirigy hasonmás illatanyagával kenegeti be a fagyöngyöket, ami így lélekvonzó hatású. Jönnek is rá az élvhajhász lelkek, rajta is ragadnak, akár a légypapíron. Az ilyeneket Józsi aztán udvariasan megkérdi erről-arról, végül az ő feladatához hasonlóval látja el. Kísértő kis furkálódók lesznek ezek az örömsportoló kis mihasznák, a Jóisten szabadságra-nevelésében janicsárok, nagy eszközök.

9. angyaljelentés

De ezeket élők nem láthatják. Ezt a különbséget. Ezeket a különbségeket.

Amikor Józsi angyal kóbor lelkek útonállója, Bandi csak néz, néz, mintha ez valamit is jelentene. Együtt próbálgatják Nárcisz és Goldmund jelmezét. Aki csak szemlélődik, tehetetlen. Hogy milyen szép kopogtatók vannak! De nem kopogtat. Hogy milyen bojtos csengők! De meg nem húzza. Tehetetlen. Ha szabadság van, meglátják a fényt az emberek, és megszűnnek a szenvedések és bénázások, de a szabadságot, azt aztán nem lehet erőltetni. Kifulladásig gyakorolhatom magam féltranszcendens kis jóakaróként, ha egyszer nem nekem kell akarnom a szabadságot, hanem annak, aki szabad akar lenni. De ha nem tudja, mi az, nem is akarhatja. De nem lesz az övé soha, soha, hogyha ő maga nem veszi el magának. Ez csak isteni adomány lehet. És ezzel a lényegéet mondtam ki most, bizonyára azért bámulok inkább az avarba. Így morgott szomorúan, miközben Józsi angyal 105 nagyságrendű kóbor lelket fogott.

9. scholion

Bandi angyal még azt morfondírozta magában, hogy jó, hát még akkor mint valami regényhős, még arra leszek jó, hogy eljátszom azzal a látvánnyal, ami nélkülüm - a jelenlegi technika segítségével - szinte lehetetlen lenne. Itt egy avar. És nézem, és levélnek, sőt rügynek is látom egyszerre. Meg avarnak is. És annyi fázisban, amennyiben akarom, és azt a levelet, gallyat, amelyiket csak akarom. Vagy nem akarom. És nem terhel túl a látvány, hanem pont jó.

10. angyaljelentés

Jónapot kívánok, erdész urak, újságíró urak. Kérem, ne vakuzzanak, mert az megrémiszt, és akkor kapálva, felugrálva megsebesítek valakit a tolongó újságíró urak közül. És az az igazság, nem tudom, hogyan változtam fiúból szarvassá, meg nem értem, mit nem lehet ezen a pofonegyszerű dolgon megérteni.

10. scholion

Bandi angyal tanácsolta nekem, amikor épp meglátogattam az erdőben, hogy írjam meg ezt a részt is, ezt a tájleíró prózás részt. Persze csak miután ott voltam, miután tanácsolta, tudtam meg, hogy én azért mentem az erdőbe, azért járok az erdőbe, hogy őt ott látogassam. Ravasz ez a Bandi angyal. Amikor most megláttam, épp ötszáz éve írt egy könyvet, a címe: *Tölgyfa. A levéltől a törzsig. Minden év, minden gyökérszőr, minden pityke, minden fontosabb adat, egy fára vonatkozólag.*

11. angyaljelentés

Én egy igazi, szegény szerencsétlen vagyok, és árva, mint a kisujjam. Mert mindig, mikor kiejtem a szubsztancia szót, mindjárt mindenki szétszalad, és mikor ahhoz a részhez érek, hogy kötelezően feltételezett létező, már senki se áll ott, és ha valamelyiknek utána megyek, mind elbújnak, és ezért én csak ott állok olyankor. És akkor némelyik a nevetéstől elerőtlenedve kiesik egy gardrób szekrényből, a többiek meg viháncolva röhögnek, mintha nagyon csikizném őket. Ahogy

szent szavaim, szavacskáim értelmét bizonygatom vehemens átszellemültséggel. Engem nem érthet hát senki sem, túlképeztek és itthagytak, nem beszélgethetek, de nem is felejtethetek, úgyhogy ezért egy igazi szerencsétlen vagyok.

11. scholion

Bizony, nem mondtam, egy kicsit sem, hogy jó lehet nekik. Ezeknek a népajakgyűjtőknek. Onnét, felelős beosztásból még a tücsökciripelés félreértése is végzetes lehet. Széttörik a történet, még az eleje előtt.

12. angyaljelentés

Fogalom? Akkor csoki. Akkor rákérdezhetek. Lekérhetem, ide vele. Nyam. És a krumplis krokettet is. Hamm. Most a fejed. Most meg a tiéd, és aztán az összes mese összes sárkányát, most meg megyek, és letöröm az összes mercedesz-csillagokat. Begyűjtöm. És aláírok minden kapualjban. Piros akrillal. Kavicssal ablakot dobálok és elfutok. Autók elé lendülök, de visszarántom magam egy megállni tilos táblába kapaszkodva két kézzel, és ha belé mentek hátulról, elfutok, föl a szem közti bérház padlására, és nézem a kijövő rendőröket, a bénán megépített rendet. Átmászok kerítéseken, kutyákat ingerelve. Azután megiszom otthon anyukám neszkvik-kakaóját, és megpróbálom újradefiniálni viszonyomat veled, ezt az izgalmat. Nem tudom, de megpróbállak megközelíteni. Én egy cicamaci vagyok, te meg egy mogyoró. Amennyiben

sikerül definiálni magam, kijöhetek a börtönből. Kaphatom magam, és szeret hetem a mogyorót. Várjunk csak. Hegyes vagy kerek fülem van? Lehetek barna is, cirmos is, Nem is tudom, hirtelen...

12. scholion

Tudom, nagyon jó volna történetet írni. Én is azt várom tőlem. De ha meg ott van? Maguk úgyse csinálják, amit kell! Hisz olvasni nem is öröm, hanem szenvedély! Ez itt nem történet. De nem is csak úgy szakad el a műfajától, ahogy hippilány a jó prúd anyjától, hanem egy külső, egy vadászleses megfigyelőállomást biztosít. Helikopterről persze a vadászles is csak erdőrészet, vadászrepülőről meg a helikopterrel alkot nyugalmas kis tájrészletet, és így tovább. A többedik továbbán ott vagyok én, a következőben talán találkozunk.

13. angyaljelentés

Bandi angyal a körtefánál állt, és lassan, kimérten, elmélyülve elindult a trafóház felé. Csak arról lehetett tudni, hogy nem más, hogy nem ugráltak el előle a békák, mert ha rájuk lépett, nem taposta el őket. Természetesen a legnagyobb dolgokon gondolkodott, fejében a modern irodalom arcképcsarnoka keveredett valaha élt okos és eredeti emberek arcaival, beszélgetett velük. Aztán leült egy vadkender mellé, és gondolkodott huszonöt évet. Aztán megint sétált tíz-tizenkét lépést, de most balra.

13. scholion

Minél messzebből írunk, annál nagyvonalúbbak lehetünk, megértők és felületesek. Erdő-műfaj pedig nincs. Kis mindenség, de ez már tényleg hülyén hangzik. A mézgacsik után, a repedést megtalálva és követve jutok el az odúba, ott a hangya mindent elmond. Ez igaz, hogy egy nagyon jó minőségű és nagyon titkos ürfelvételetről is leolvasható és kikövetkeztethető lenne, amennyiben hasznos, de mégis, jobban esett a hangyával beszédbe elegyedni.

14. angyaljelentés

Foglalkozására nézve szóölő, ide ma is egy szót neki, hadd esmérje! Aztán egyszer eljött megvívni vele a költő, aki bár ugyanó volt, de levágta hét fejét. Azóta próbálják klónozni. Mert jó, még ott pár sorral följebb ez leírva, hogy szóölő, nem hangzik jól. De ő a híres karthauzi néma barát volt, aki így kereste a legszebb jelentéseket! Kedves nézőink, aki látja egy fejét is, kérem, küldje be műsorunk címére. Habár úgy veszem észre, jaj, megérkezett a szóö...

14. scholion

Egy éjjel akár több milliárd angyaljelentést írhatnék. Mindegyik ott táncol a peremen. Ez lehet a szabadulás pereme, mint valami teknős egy műanyag lavórban, lehet valami logikai perem, hogy a pontosan lejelentett dokumentum maguknak, nappali olvasóknak is dekódolható, összerakható legyen. Lehet, hogy ez a pokol és a menny közti perem. De jó a fogása. Egy-egy éjszakára mindenképp kibírható

nekik, jelentéseknek. Jelentést írni pedig szeretek, mert ez a dolgom, és kész. Ha megszerezhetem az információt, megszerzem, és lássuk, mire megyek velük. Virrasztva vallatom őket sok éjen át, egyfolytában. Név nélkül leközlöm magamban. De meg kell, hogy jegyezzem, némelyik lélek fausztí, vagy legalábbis nem épp készületlen. Őket nagyon szeretem. Felujjongok magamban, ha rájuk bukkanok. Nekik tényleg segíthetek. Különben az öröm az egész éjjeli suhanásban van, a sok vezeték meg pince, kémény, padlás és szőnyeg, karfa és mindenféle szobák látványában, a téglák, betonok és csatornák rétegződésein áttűnve, vagy épp a parkok, kertek, erdők fái felől. Az összes lakás nagyon kedves. És én soha semmilyen nyomot nem hagyok. Amikor 99 karácsonyan lázban fetrengtem, eljött hozzám Bandi angyal. Nem így konkrétan, de eljött. Most akkor mit csináljak, gondoltam kitalálni okait, okaimat. Azóta e könyv végéig nem csökkent e láz, sőt, kényszerített, bizonyos értelemben.

15. angyaljelentés

Elegem van a saját szövegemből! És azzal látványos mozdulatot tett Bandi, hogy súlyt adjon szavainak. Senki se látta, mint mindig, de azért szép volt. Így érvelt magában: szövegemet fölgöngyölítem, mint egy hólabdát, és összeszededgetem mindenünnen, az utolsó betűig. Az egész egy nagy gombóc lesz, egy értelmes, okos gombóc. Kiterítve, szalag-vagy sorszerűen még imént evilági

okosságoknak látszott, szövetnek, takarónak, így pedig, térbe, csomóba helyezve igazából kimondhatatlan okosságok jelenlétévé vált. Csak most akkor már mozdulni is alig bírok, ebben az iszonyatos és isteni helyzetben. És újból csak idézett önmagától, de onnét, ahol az a felső világgal összeér: hogy arra gondoltam, bármi is legyek, becsavarom magam egy nemtudommibe, és ahogy gurulok a dombhátakon, magamra vonzom a szöveget, és emígy magam leszek a logosz, ami így egy kis, jelképes térben egyszer tényleg azt jelenti, aminek lennie kell. Soha máskor nem igaz enyire.

15. scholion

Képzeljük most ezt az egész szöveget itt veteményesnek, szerte lankás dombokon. A mondatok palánták, akkorára nőnek, amekkorára kell egy mondatnak. És hogy gombolyagot csináltunk belőle. Fölfoghatatlan számú összeérő mondatrész, számlálhatatlan jelentés, egy helyzet, ami felülírhatatlan, mozdíthatatlan, isteni.

16. angyaljelentés

Amikor kijebb érsz a városból, akkor kezded érezni, előbb nem igazán. A külvárosi, elővárosi hangulat már-már megfelelő. Ahol összefröcskölt, ferde, leszedett, letépett hirdetésektől tarka buszmegállótábláknál ácsorgó kétkezi munkások multinacionális nagyvállalatok rongyos-koszos trikóiban ácsorogva okos arccal nézegetik a fakult feliratot, hogy elveszett egy kutya, mert

elszólította megannyi kutyára tartozó prófétai kötelesség. Ahol azok a növények élnek, amiket a degenerált városi emberek irtanak, mert irritálja a nyálkahártyájukat. Ahol azok a bokrok vannak, amik se nem erdei, sem mezei, sem nemes monokulturális fajták, hanem ősi árokszéli fajok. Akik pedig két és fél éves, rádiómagnós autón 97km/h-s tempóval hajtanak el egy bodzabokor, vagy egy kökény, egy fű mellett, nem tudják, hogy miközben élnek, és közelítenek képzelt célokhoz, elmennek mellette, 97 km/h-s sebességgel. A városszélre költözött ki minden titok, mióta nem talál magának igazi vezetőt a palotákban. Olyan szépen metszett-arcú, erős, mosolygós emberre fájna a foga, aki okos, mint mesebeli királyfiak, és a nép elégedetten, mélán morajlik, mikor kiáll az erkélyre szónokolni. Ha találna ilyen valakit, rögtön belébújna. De ez a nép elégedettsége milyen demagóg! De most, a dolgok még finomabb összerakogatásának idejében, most más démon fészkel azokon a telepes elrendezésű, cementes-aszfaltos-fémes burjánzásokban. Az autókban suhanók úgy beszélnek róla, illetve úgy bólintanak magukban, hogy közben azt mondják, hogy gazdasági fejlődés, meg immunrendszer és ilyesmi. Orruk elé gondolva e szavak jelentésektől roskadozóknak tűnnek, mint egy júliusi szilvafa, főleg a szélvédő mögötti langy műszél lobogtatásától zizegtetve, ott az orr előtt. És közben mint damilon gyöngyszem, óriási óvodás kislány kezében, haladnak egy zsebkendőnyinél

nagyobbnak képzelt telek felé, ahol azt mondják, na jól van. Néha cserépdarabokat lökdösök az út szélére, vagy tűztövist, mintha az erős szél pont oda fújta volna, akkor néha kiszáll egy kismama a gazdaságos kékeszöld folkszvágenjéből, és rugdossa káromkodva a kipukkadt gumit, hogy most nem éri el tervezett átlagsebességgel a zsebkendőt, vagy mit, ahelyett, hogy engem nézne, a virágzó bodzafát. A gyerek meg hátul bög, mert érzi a tehetetlen idegfeszültséget, és mégis megnyugszik egy pillanat múltán, mert akkorra egy másik energiaszintre érkezett. Jobbra néz, és le sem veszi többé a szemét rólam. Meglát ott a bodzabokorba bújva, és elmosolyodik. Micsoda pillanat, még köhögni, prüszkölni is elfelejt, pedig tudja, hogy tiltott zónában tartózkodik, az allergiás növények territóriumában. Felfogja, hogy van most végre valami az akaratán kívül. És már ez elég is, ő már tudni fogja, hogy tizenhat év múltán miért megy be az erdőbe hirtelen felindulással, és csokolózik egy később elfeledett kedvessel a lombok közt, és miért megy egyedül is, csak hogy simogassa az óriás fákat, miközben fizikát tanul. Hogy miért a magyarázat nélküli dolgok a legjobbak. Az anyuka eközben leint egy férfit, aki majd egy románc reményében kereket cserél neki, míg ő dohányzik, majd az alkalmi testi egyesülés kölcsönös, és ki nem mondott reményével, szakmai telefoncserének álcázva azt, frappánsan elbúcsúznak. A gyorsító autóból egyre

jobban jobbra néző gyerek két perc múlva azt hazudja anyjának, hogy szép madár volt ott, de tudja, hogy velem találkozott, a Bandi anygallal.

16. *scholion*

A titok, mint rendszeren, parázként égeti bensejét annak, aki letagadja, a felismerőnek viszont örök szenvedélyt és furcsa, de egy biztos nyugalmat ígér. Bandi anygálnak már az is elég lenne, ha beismernéd, hogy van titok, akkor nem pukkasztaná ki a gumidat. És rosszul járnának a gumisok. Nekem például hat defektem volt ugyanott a múlt héten, a leágazásnál. Ne is mondd, nekem meg hetvenkettő egy perc alatt, még jó, hogy csak elméletileg.

17. angyaljelentés

És akkor fújni kezdett a szél. Inkább az egyenletessége volt kísérteties. Tartósan, sokat ígérőn áramlott, mintha csatornájában akarna tudni engem. Mit tehettem. Te meg fölkészültél. A valóságot igyekezted definiálni, így szilárdan megvetted lábad rajta, támaszt keresve benne. A szél erősödött, de hiába is alakult viharra, valahogy érezted, jól van a lábad megvetve. Szinte gyökerezve, ahogy befeszítettél. Ekkor feltűnt a határon egy tömeg, középen jól kivehetően ember-alagúttal. Micsoda egy vihar, micsoda kompánia! És már az is kivehető volt, ahogy észveszejtőn száguldva közeledtek, mint álmoforradalom, hogy az alagút fölött kifeszítve valami lobog, diszeleg, és zeng a harsány éljenzés az erősödő

szélben, sőt, az éljenzés kelti a szelet, az maga a vihar. Szembenézel a tényekkel, a kétoldalt tartott lobogó transzparens épp feléd-föléd halad, már láthatod a sok mosolygó, kedves arcot, akik tiszta szívből téged dicsérnek. Nem kérdés előtted, miért. Mivel köztudottan rövidlátó vagy, csak az utolsó pillanatban olvashatod el a lobogó szöveget: finish. Egyszerűen, szimbolikusan, tárgyszerűen célba értél. A zászló átsuhant fölötted, a tömeg a hátad mögött elenyészett. Ugye, nem így képzelted?

17. scholion

Drága gyermekem, *ugye nem így képzelted? Most azt hiszed, képből vagy. Hát neked most lehet, hogy sok elméleted van, ellenben nekem végtelen. De akkor már nem is elméletek, hanem egy gombóc. És én fogom ezt a gombócot, nagy nehezen fölemelem, és zuity, kidobom az ablakon. Na és amit el se képzelhetsz, tökfülkő, hogy én minden nap, minden elmélettel megteszem, és az összes lelkem megteszi. Vidáman sárba tapicskolja a te legszentebb elméleteidet is. De téged ma- gadat annál jobban szeret. Ó, neked ez egész érthetetlen, látom. Drága gyermekem, de én a saját anyám lehetnék, annyira skizofrén vagyok. Úgy fogtam a fejem, mint akinek baja van. És így csinálom már háromszázhusz éve, vagy régebb óta, csak nem emlékszem többre. És kétszázharvan éve hallgatom, hallgatom ezt az ugyanolyan rossz dumátokat. Mindig ugyanazt mondják. Hogy meg kell változtatni mindent, mindenkit. De*

én azóta, hogy betiltották a boszorkánypereket, már nem izgulok igazán. Izguljanak ők. Költsék csak a mitológiáikat, írják vaskos könyvekbe, ha ez úgy jó. Mindig föllelkesülnek, aztán jön a hidegzuhany, ugyanúgy, elméleteznek, szivaroznak, öldökölnek, megint elmélkednek, aztán megöregszenek és meghalnak. Akkor már nem jobb a saját anyámnak lenni? És nem csépelni a titkokat, hogy fáj nézni, hanem finoman lebegni fölöttük?

18. angyaljelentés

A múltkor a banya házának kertjébe berohant a kutyám, és megkergette a macskát, aki épp előtte lett banyából azzá, és gyorsan fölmenekült a koszos borostyánindák közé. Ez volt az a kis sztori, amit egyik nap megfogtak, és vitték az inkvizíció elé. Hogy miféle átváltozás? Aztán a felvilágosodás bírái elé, hogy miféle boszorkányper? Majd a Gyorskocsi utcába, ahol nem kérdeztek, csak ütöttek. Páholták, náspángolták a történetet. Hogy miféle miféle? De aztán akkor történt a legrosszabb, amikor végre szabadult, és azt hitte, hogy majd mint kis sztori meghúzhatja magát és elvegetálhat. De egyszer csak csöngettek, egyszerre a telefon, a fax, a kapu és az ajtócsengő, de tizedmásodpercre, még a busz-és villamoscsengők is, és menni kellett. Vitték, a lába nem érte a földet. Senki nem tudott semmit, azok se, akik vitték, új irányzat volt épp akkoriban is. Vitték a Nagy Történet elé. Ő meg rögtön, semmi köszönés, azt kérdezte: Te vagy-e, aki arról szól, hogy délután

a lépcsőn lejövet azt magyarázta a kisfiú a papájának, hogy hogyan vannak a dolgok, ő meg unottan háritotta el a friss kozmológiát, lévén öntudatos és érettségizett? Nem, én a macskás-banyás-kutyakergetős történet vagyok. Mi? Hogy képzeled, hogy az vagy, amikor akármí is lehetsz? Akármí!!! Micsoda pimaszság! A körülálló fülhallgatók szürkedszekis fogdmeggyerekek mit se hallottak, mit se értettek az egészből. Csak, hogy a főnök ideges. Ekkor elbődült a Nagy Történet: hát engem aztán egyáltalán nem érdekel, kicsoda vagy tulajdonképpen, és miről szólsz, érted? Felőlem lehetnél a napközis-számháborús-fáról-leesős, vagy a tankműszerfalas-kukkolós-felrobbanós is, vagy a hullaházi-simogató, abszolúte nem érdekel! Nézd, fiam, én már sokat láttam, sokat megéltem. Hogyisne láttam volna sokat, minden láthatót, hiszen én vagyok a Nagy Történet! Ezért hát most unott vagyok, kiégett és öreg. Nincs kedvem. Hogyha ilyen banyaházás sztori vagy, nekem az is jó. Csak gyere már ide! Tessék, ez a trónus a tied, átadom neked, ülj bele, a következő ezer évben, vagy ki tudja, mennyiben te leszel a Nagy Történet. Én meg most megyek, és lehúszom magam a vécén. És ekkor a macskás kis sztori leült a trónra, szertehordozta tekintetét és lóbázta a lábát, az ex-Nagy Történet pedig ment, és lehúzta magát a vécén. Eddig a Nagy Történet. Bandi Angyal pedig szépen elrendezte a takarót a Tibi és a Klaudia fölött, leégette a mécses, és a fanyar

füstmaradékkal együtt távozott. Egy lokálba ment, ahol három szócsatát vezényelt le, két halk pergőset meg egy elbődülős-vállapogatósat, végül mindenki elégedett volt.

18. scholion

Bandi és Józsi angyalok videót néznek egy képzelt felhőn. Hogy milyen képernyőn, azt most nem ecsetelem, de valami csoda. A mi időnk 500³-szorosával dolgoznak. Archiválnak, mondják, egyszerre ennyi filmen pörgetik a tekintetüket. A szimultán film címe: A Nagy Történet. A szabadságfok alapjával számolva is 10⁹³ nagyságrendű akad belőle, számos csapnivaló, jónéhány kedves, és egy-két gyöngyszem-alkatú, kecses, csillogó alkotás. Közönséges halandó persze a képernyőre pillantva az Evangéliumot látná, egyetlen gyönyörű pillanatként, amitől persze a szívéhez kapna és elhalálozna, de még így is nagyon szép lenne mindez, a halál, a szív és az egész. Méghogy nagy történet. De még mekkora! Ugye, Bandi?

19. angyaljelentés

Mikor láthatom megint Pesten? Ó, Bandi, kérem, vigyázzon magára. A saját érdekében. Kérem, mert szeretem magát. Nem szerencsés - hisz tudja maga is, kedvesem - egyáltalán nem szerencsés a mi haladó korunkban néhány idejétmúlt kifejezést használni. Tudom, most mire gondol. De higgye meg nekem, nem szerencsés, pláne hangosan, és olyanok füle hallatára, akiknek egy mozdulatába kerül, és... én

csak ennyit hallottam, ahogy a Lánchíd járdáján karonfogva, hosszú kabátban ellépdeltek mellettem, míg én könyökölve az ezüst vizet néztem. Aztán már csak a kiáltozásra fordítottam balra a fejem. Nocsak. Jaj, az ég szerelmére, ne tegye, Bandi! Kérem! És ott rángatták egymást a korlátnál. Aztán a nő síró tiltakozása, remegő hangja kíséretében fölállt a korlát tetejére, nem moccant. Ez azért egy kicsit már furcsa volt, mert nem tudom, próbálták-e már, de ugye, aki ismeri a hidat, tudja, milyen nehézkes megállni ott, hogy gömbölyű a pereme. A nő nyúszított, remegett, mintha ő állna fent, de megérinteni se merte. Valami szerelemfélét akart mondani, meg sok mindent egyszerre, amitől csak néma dadogás jött ki a torkán. Aztán Bandi angyal kitérte szárnyait, és hosszú kabátját idétlenül lóbálva maga után, elszállt a pesti éj levegőébe.

19. scholion

A nőre sokkos, félbeszélős állapotban letek rá hajnalban a csendőrök. Két hetet töltött egy karlsbadi szanatóriumban. Szerelmes, egyfolytában ezt hajtogatta idegen férfiakkal, és bámult a levegőébe, a párás sötétbe. Látod, fiacskám, ennyit számítanak a szavak. Én persze akkor éjjel még leszóltam innen a felhőről a nőnek, hogy hát ne csodálkozzon, ha hülyét mond, hát minden épgondolkodású angyal megsértődik, nemde, fiam? De de, apám. Aztán még leszóltam valamit dühösen, mert tényleg egy csomó munkám tönkretette ostobaságával, talán azt

mondtam, hogy hülye materialista liba, vagy ilyesmi, és dörögtem meg villámlottam, sisteregtem hozzá, csak neki, tudod, ahogy szoktam. Gondolom, aztán ettől kaphatott sokkot. Apácának ment aztán, tán mondanom se kell. De ismersz, hogy felkapom a vizet az emberi hülyeségen. Sajnálom, nem tudok mit csinálni. Vigyázz a bástyádra, te lépsz, én futóval mentem, fiam.

20. angyaljelentés

Ez nem autó, hanem ez egy olyan... egy olyan autó, amelyik annyira áramvonalas, gyors és minden más, hogy már mintha nem is látszana. Ahogy ott van, nem látod, annyira kényelmes. De annyira, hogy elütve téged, fájdalommentesen levágja fölőlegessé vált végtagjaidat, beültet magába, és akarattalan száguldásba fogtok.

20. scholion

Ahogy kigondolkodol a világból, társra lesz. Istenem! Neked tele van akármelyik zsebed annyi erővel, amennyit én elképzelni se tudok. Köszönet azért, hogy még rangot is képzelsz hozzám, és ellenségeimet ugyanúgy fölszerszámozod a leleményesség erővel, mint engem, hogy valami nagyszerű küzdelmet mutassunk neked. ha netán megszórna kis erővel, mondjuk a bal zsebedből, amit úgy képzelek el, mint amikor ottmaradt kiflimorzásukat szórok ki a rigóknak, de ha csak egy morzsát küldenél isteni szórakozottságodban... jól esne. Akkor nem írnék több ilyen ostobát. Gyenge

vagyok, de azért büszkén küldöm e sorokat Neked, a Teremtés Urának, hogy ha tudsz, vagy ha kell, segíts ostoba barátodon és teremtményeden, szerencsétlen íródon. Ha nem kell, nem szóltam, vazallusi üdvözléttel, Szalay Miklós.

21. angyaljelentés

Ahogy rá gondolsz, abban a pillanatban már a kész mű hever előtted, és csak bele kell lapozzál, hogy megtudd, valaki már megint mivel ajándékozott meg. Aztán másik könyvre, megint másikra gondolsz, már bele se lapozol, minek, ott lebeg előtted úgyis mindig, hisz már elérted a teljességet, aztán még egy pillantást vethetsz körbe, de már nem emlékszel pontosan, mert fölébredtél. Lezuhanyoztattak, lemosták a könyveket mind, pedig úgy nem akartad. Vagy nem fölébredtél, hanem elgondolkoztál, ez innen a szűkös lehetőségek felől mindegy. Nem baj, legalább lesz miket összeegyeztetni.

21. scholion

Te egy hős vagy, modta a váltóörnek Bandi angyal. Ott találkozott vele a körtefától párszáz méterre nyugatra, a töltés melletti salakdombon. Épp csá-kányozta, aprította, lapátolta a salakot, hogy a peron sárfoltjaira hintse aztán. Úgy mondta neki, hogy nem szavakkal, de ezt tán mondanom se kell. Ő meg - mint máskor is - bárgyún nézett vissza rá, illetve irányába. Ezért megismételte, és kifejtette bővebben, mert hát nem akart fehér foltokat hagyni senki eszében. Te hős, mutatott rá. Arról, ki is az.

Mert jól tudod te is, kedvesem, hogy attól, mert valaki pisztollyal a kezében morcos képet vág, még nem válik azzá. A Terminátor ötletét is rólam vették, én csak tudom, mit jelent egy mozdulatra lángokba borítani mondjuk Gomorrát. Aki úgy él, hogy bármelyik napja utolsó lehet, az hős. Aki állandóan figyel a végeire, a végére, hogy végtére is egybeérjenek. Beszeghetők, ellvarrhatók legyenek. És ez a legfontosabb, a jó vég, mert a többi jó közöse, eredője. És ez teszi a hőst. Itt abba is hagyhatnám, de nem tudnád, miért mondtam akkor eddig, úgyhogy továbbfejtem. Többnyire öreg nénik, grál-lovagok, szamurájok, mosónők és más tudós fejek sorjáznak ebben a halmazban vállvetve, és nem tudni, hogy cicák, bolondok vagy más, társadalmilag haszontalan elemek nem tartoznak-e még inkább ide. Hajléktalanok, nyomorékok vannak, kényszerítve hőssé. Aki viszont egészséges létére hős akar lenni, a sokféleséggel harcol, időt kér magának, hogy halandó.

22. angyaljelentés

Ekkor a műsorvezető így szólt: Én vagyok a zöld béka, és most rádugrom, hogyha nem, akkor is! Hiába csukod már be a tévét, én ezentúl bármikor kimászom, és én vagyok a zöld béka, és most rádugrom. Te is lehetsz műsorvezető, ha akarsz, ha pedig nem, akkor is. Gondolkozz csak el, barátom. Nem most is már pont az vagy? Én innen közvetítek, a körtefa alól, a kullancsok átesnek rajtam. Mindenkinek lehet önálló gondolata. Ezért neked is gra-

tulálok. És ismétlem, örvendek a találkozásnak, hiszen olyan jó itt együtt a zöld béka gyomrában. Legalább most beszélgetünk, legalább megfogtalak. Itt aztán nem talál ránk az a stréber lélekpecér angyal... hacsak nem én vagyok az. Te nem vagy magadnál, én meg nálad vagyok. Egy nagy csirip vagy, ha fél szemem behunyom, merészen rövidülsz. De tudod, rövidülnöd kötelesség. Ekkor a műsorvezető így szólt: satöbbi. Ekkor kiugrott belőle egy zöld béka, és fölfalta. És ott bent tévévé vált, amiben ő lett a műsorvezető. Akkor is. És így szólt.

22. scholion

Ez nem módszer. Egyszerre kint és bent fogni egeret. Bandi angyal kint mikiegér, mindenki kedvence, bent pedig háziegér, akiért úgy szurkálnak be partvisnyéllel, gégecsővel. Így nem áll össze a szent küldetés, az bizonyos. És most úgy teszek, mintha csak én találtam volna ki a szavaimat. És ha ez mint módszer nem működött volna az embertörténetben. A szabadságra-szoktatás hús-egere olyan, mint a rágcáló-természetű emberek, akik úgy harapnak, hasítanak ki részeket árnyékvilág-birtokukból, a természettől, hogy közben mind szabadabbnak, mind kényelmesebbnek érezhetik magukat. Kint viszont mint mikiegér-bálványocskákat, vagy mint egértisztelőkégerre emlékeztető ködképeit, másképp fogjuk az egeret. Eredeti mivolta dacára fölruházzuk az esendőség díszével, és mint barátunkkal, úgy bánunk vele.

Hiába nem módszer, mi már csak ilyenek vagyunk. Mi, ősi inyen-fogyasztók már csak tudjuk, mit beszéltek.

23. angyaljelentés

Tudom, hogyha meg akarnám oldani a problémát, nem feleltetnem kéne. Képzletbeli órám a szomszéd zöldséges fiát, egy elit iskolában, egy szebb jövőben. Csak azt nem értem, Tibi fiam, hogyha egyszer elkezded okosan, szépen a feleleted, hát most mér harapófogóval kell kihúzzam belőled a szavakat hirtelen, hát mit jelent számodra a biológiai gondolkodás fejlődésében a Bandi angyal? Jó volt, amit mondtál, csak... ugyan, hogy lehetne már emlős? Mert a múlt órán az eszkimókról és az úgynevezett többségi kisebbségben levő csoportokról tanultunk, hogy emlősök, még nem kell ide áttedd. De tanár úr, ha nem öltözik emlősruhába, hanem mondjuk ósszajú, hogy akkor hogyan kommunikálhatna az emberekkel. Már ezért gondoltam, hogy a Bandi... jól van fiam, jó gondolat, ötös. Ül le. Ezért érdemes hát földre szállni, hogy az emlősök egy fejlett ágát szabadságra szoktassák isteni lények. De tudja valaki közületek, mi az a multikulturális poliarchikus féltranszcendens angyalsági viszony? Igen, Jutka? Hát, ez is igaz, de nem egészen. Gyerekek, akkor a mai órán az afrikai törzsekről lesz szó. Köszönöm Istenem, hogy vagy, és hogy megteremtettél, és hogy jó vagy hozzám mindig, akkor is, ha nem tudom, és

hogy Fiad által megváltottál minket. Hogy van létránk. Köszönöm, gyerekek, akkor a jövő órára eddig. Ekkor csöngettek.

23. scholion

Immár egészen a történetért, sarkított hősökkel. A civilizációtól távolabb élő körtefa termése se megy kárba, hiszen darazsak eszegetik, meg madarak, és erdei állatok is, néha, éjszakánként. Mert más körtét dísztlba tesznek a nagyszobában vagy a váróban, de nem illik venni belőle, mert csurog a finom leve, és olyanos lesz tőle, aki próbálja. És romlik a valamilyen esélye. És végül vegyes hulladékként, konzervetőre kenődve két és fél méter mélyen, metángázban emészti el a föld őslakossága, a millió jól bevált baktérium. Immár hát egészen a történetért, nagy, erős bizodalma felé hajtott nagy, erős félelmek remegtetése mellett. Mintegy hatására. Meddig tart egy belső birodalom? Jobbik fele addig, mint akár-melyik legnagyobb. Különben pedig télen a fagy, nyáron a hőségűta szab határt, közte csak az a langyos marad, amit Jézus kivet a szájából. A meleg sör. Bandi a záróvonalon át előzve telefonáló jármű szélvédőjére tapadva susogja ezeket a mondatokat, de nem igazán értelmileg előragva, hanem egyenest a lelkiismeretbe, a szívbe juttatva, injektálva igéit. Veszélyesen szédülni, vagy lagymatagon magyarulkodikni, és gubbasztani a sarokban, ez a kérdés. Ez kérdés? És mondd csak, mekkora göcsörtös faágat nem hinnél még kígyónak? És mondd, ha ismeretlenül,

szellemien megszólítanak, kibírod-e a nagy találkozást? Nem rokkansz-e bele a rész részének a tudatába? És, ugye, ha belerokkansz, legalább bevallod magadnak. És védekezőleg nem fakadsz-e sírva? Mert meddig áll önállóságod? Farkast hittél magadból, aztán most egy bárányt se bírsz se megfogni, se megsimogatni. Minden sarkot beterveztél önmagaddal, közben saját öled hagytad magad nélkül. És mások nélkül is, ezen okért, te bolond. Az élményért mentél csatába, a zsákmányért, így a nagy-nagy pillanatban elfelejtetted a jól bemagolt eszmét, a meggyónhatót. De most már elvetted a kockát, és ki tudja, hol jársz, ki tudja, van-e bűn arra, ami gyónásod lenne. Isteni titokba hatoltál, bravó, tehetséges vagy. És most keresed hozzá az istent, hogy szenvedélyed megpecsételhesd, míg ő, a mindenki kedvence ott van, mozdulatlan, föléd borulva. És véd, ahogy teheti, véd téged, magasodón, de mindent ő se tehet meg. Tőled nem védhet meg ő sem. Nem hát. Úgy szeret téged.

24. angyaljelentés

Vissza, vissza, hozzátok, játékos feleim. Tolatást végzek, fölelmetlek titeket. Ti lesztek a szerény tanulságom. Főlemlítetek először téged, kedves, virágmintás-ruhájú kislány, szőkés hajú, kecses, sokat köszönhetek neked. Másodiknak tégedet, hájfejű, harcsabajszú kislány, magadra vess. Harmadiknak a kedves, szerencsétlen átlaganyukát, aztán a fókaszemő, málé apukát, aztán a vajákoló banyát, aki mit se tud az egészről, és aki különben a

nagymama, meg a hazudni nem tudó kisfiút, aki farkas volt, végül a virágcsokrot, azt a szimpla papírba göngyölt három szálát, amin mint tőgörgős csapágyon, zajtalan forog ez a történet. és tovahalad felétek.

24. scholion

Itt vagyok, mint egy jelenés, a bakter agyában. Mint városi, szöveg-rágcsáló író, nagy-nehezen angyalba-átfordított képpel. angyalba, aki többet és egészet akar megtudni egy őszinte valaki által arról, mi dolga lenne, vagy hogy van-e dolga. Mintha lehetne kockázatok és sírás nélkül belemenni kínos lelki ügyekbe, mintha lehetne áldozat nélkül, csak írásban megváltani, szerelmet hirdetni, vagy csak moccanni is. Mintha tényleg, mintha élve. Pedig csak egy könyv lapjain belül, pedig csak laposan, papíron, sőt, képernyőn. Sőt, hitben.

25. angyaljelentés

Most odament az angyal a rako-dóvágányok felől a bakterházhoz közelebb. Egyik gondolatát akarta kipróbálni, hogy gondolat-e egyáltalán. Belesúrlódott mindenbe, macskába és fűzfába, emberbe, mert jól esett neki. Mintha ez egészséges volna, mint a jó dolgokat igenlő embereknek egy masszázs. Mert azért csak jó, ha tudja az, aki kinyilatkoztat, hogy tényleg kinyilatkoztat, és nem csak monologizál. Odament a töltés mellé, ahol az egykor gyerekjátéshelynek is beillő salakdomb állt nemrég, amit a bakter a töltésre hordott. Már csak mintegy két ember magas halom volt, és frissebb színű,

mint a gyomos-földes korábbi púp. Most is ott csákányozott az ember, és füttyörészett, úgy szolidan, belülről-hallhatóan. Egyszerűen olyan volt, hogy nem lehetett elmennie mellette egy kicsit is érzékeny lénynek, pláne nem egy angyalnak. A kabócákat lassan tücskök váltották föl, és nedves szagok jöttek néha az erdő felől. Mint szarvasbogár keringte be a környéket hősünk, feltartott szarvakkal, valahogy úgy foglalva el helyét a bogarak közt, mintha a motorosok közt a szelíd, csopperes lehetne. Bóklászva, nagyon lágyan. Ahogy ezt csak egy szarvasbogár írhatná lehitelesen. Milyen jó egészséges ez a bakter! Milyen független, mégis tisztességtudó, mégis mentes minden álságtól. Azzal egy merész mozdulattal szarvasbogárból eltűnve, mint írásbeli paradoxon, beugrott a bakterba, hogy tájékozódjon benne. Hogy megtudja, mi az: jó gondolat.

25. scholion

Ha hihetünk a dogmáknak, a kegyelem működését nem vonhatjuk kétségbe. De ez esetben vajon elég-e pusztán esztétikus, abszurd módon teleírni papírokat? Lehet-e kényszer a dísznótor? Nem helyénvalóbb tán azt mondani, hogy ha betör a kegyelem, akkor az nem irodalom többé, hanem dokumentum? Archivum, rögzített fölvetél. Idézet valakiből, valahonnan, de már nem az elalváshoz szükséges mese, sokkal inkább interjú. Tényállás. Aki hitetlen, annak mint halottnak esti csók zavaros álmok küszöbén, aki hisz, a hívése után már

tény. Már nem érdekes, mert az, aminek látszik. Nem elvonatkoztatás. Lehet, hogy ez más szóval misztika, de angyalperspektívából nem más, mint emberperspektívából az embergondolatok. Az angyal csak olvassa, csak egyre olvassa a gondolatokat, akár kínos, akár megrendítő. Ki tudja, mi minden esik meg a város peremén. Ki érti az összefüggéseket, ki járt ott a szomszéd tanyán? Meg aztán miért is járt volna. Ha senki sem érti, hát... ha nem, nem baj. De ha igen, ha netán, akkor nagyon, de nagyon jó. Mint a masszázs, de még jobban is.

26. angyaljelentés

Ezek kérem tények. Ott voltam, láttam. Mesélhet mindenki itt sárkányokról és tündérekről, meg ilyen francokról, a tények tények maradnak. Itt lakik kérem, ebben a pincében lakik az a hájfejű kőműves, aki két hete kedden még kislány volt, csak semmi nem tetszett neki, Így elképzelhető nagyon, hogy a virágot a kukába dobta. Ez a kuka. Kérem, fotóim is vannak, itten nézze meg, hogy akkor mi történt. Mondhatnak ugyan nekem szektások meg minden látomásos hóbörgök, amit akarnak, kérem, itt a fotó, hogy hájfeje és harcsabajsza nőtt a kislánynak. Ez meg itten a bizonylat, mert bevizsgáltattam a képet, hogy nem trükk meg komputert, mert máma könnyen tudnak olyat.

26. scholion

Bandi angyal egy napilap riporterének testében indult egy rejtélyes ügy


nyomába. Újra támad az átváltozós bandita? Ki lehet manapság biztonságban? Már itt se lehetnek nyugodtak a lakók? A biztonsági felügyelet ellenére folytatódik a rejtélyek sorozata. Hormonkezelt kiskorúak vagy teleportáció? Megannyi megválaszolatlan kérdés.

27. angyaljelentés

Én itt lakom már igen sok éve, várjon csak, most lesz harmincvalahány, hogy itt lakom, és még nem láttam hasonlót, hozzá foghatót. Rettenet, kérem, ha ez a jó szó. Látni nem láttam, csak gondoltam, ki lehet következtetni egyes dolgokból efféle tényeket. Mert addig tart a sok mese, amíg lehet mit hinni a történetekben, hogy ott csoda van. De mutasson csak egy sárkányt! Itten kimegy az udvarra, vagy bemegy hozzájuk, mondjuk szétnéz, mit lát? Ott van a farakás, téglalahalom, cefrész-hordók, hátul a rózsalugas, az állatok ketrecei, nade nincsen sárkány, vagy van? Maga szerint? Akkor mutasson nekem egyet is! A maguk lapja se írma be ilyen nyilvánvaló nevetséget. Vagy tündért, vagy manót! Tessék, hát jó, most akkor mire tanítsuk a gyereksereget? Ilyen nem is levő dolgokra? Mert most az angyalokat csak hagyjuk ki, jó? Meg a szeráfokat is, igen, meg a kerubokat, azok nem ide tartoznak most. Maga hisz bennük? Nem mintha erőltetni akarnám, csak akkor gondolom, nem kellene mindig vidékre utaznia szenzációhajhászni. De remélem, nem sértőleg mondom, csak hát kimondom, ne nézze úgy, kérem.

És ha csak meggondolja, kérem, sehova bizony se tartoznának az úr angyalai, ha néhanap nem esnének meg ilyen történetek. Itt a határban a téeszben dolgoztam régen, akkor is voltak ilyen dolgok, nem velem, persze, én nem vagyok olyan mindenféle változó, de voltak megmagya- rázhatatlan dolgok, és mind csodálkoztunk, de nem volt szabad mondani. De üljön már le, kérem, egy kis jóféle házipalinkát? Megmondom én az őszintét, de kell, hogy legyen itt még valami, úgymond valaki a pakliban, mert ahogy van Isten, de vigyáz magára, ha hallotta már. Érti, csak ahogy a költő mondja. És van, amikor lelki meg transzcendens ügyekbe lehet keveredni annak, aki oda tud figyelni, ha úgymond van rá keret. Hogy azt nyöszörgi álmában, hogy na hagyál mán, Bandikám! És megbeszéli másnap bent, és a másik is azt nyöszörögte, hogy mind a ketten-hárman beleborzonganak, de semmi más. Ha meg oda tud, nem is lehet nem oda. Figyelni kell, mert könnyű elrontani. Mert itt is, mindenütt is nálunknál nagyobb erők hatnak. Nem hiszi? És holtbiztos, hogy tanácsos azt tisztelnünk, meg hogy vigyázni kell mindig a nagy dolgokkal. Ki tudja. Itt ez a jó pálinka, mert az már igaz, jó erős tüzezscke, mégis, ki tudja, mi ez? De ebben van a mi nagy jónk, ám ebben van a veszünk is, ha nem leszünk vigyázatosak. Mert én már eléggé az vagyok. Maga is, nem? Gondolom, vaskos kis szenzációra számított, nemde, kedveském? Hogy majd lejön ide nekem hirodó-nézni.

Hogy majd sztárt csinál, és magácska is szépen melegszik a fényénél, fényeskedik idegenek tüzével, ne is tiltakozzék, kedveském. Tűz meg minden misztikus nemtudommi, az van itt! Tudom, mert látnivaló, ahogy beléhasít az őszinteség. De ettől, a hasítástól mindenki ülve marad. Na, most már akkor ne haragudjon, ha kérem, úgymint minnek lenne, ha már egyszer bejön ide. Mert az olyan romantikás, hogy nem kap mást, de a szomszédba se, csak jó kis szókimondó szájakat. Ilyen az igazi ember, ha látott már ilyet. Na nem pökhendiskedni akarok, de egy ideje nincs itt ezen a tájon értelme másnak, csak a nagyon kimondott szónak. Tények, kérem, ha izgalmas, ha nem. Ez nem olyan kis fanyalgó meg képeket mutogató, mi, mint ahogy megszokta? De hiába is haragszik, itten megülve marad már, míg szépen végighallgatja az egészet. Nem bír menni, igaz-e? Hát, amiről is beszéltem, ez az, de azért csak ne tessék félni, ilyen napi csodák, mint ez a nem-mehetnék, hát mindig vannak a környéken. Állati tisztaság igényeltetik, kérem. és akkor benépesül ez a szűk kis világ minden csodával. Amikor csak arra figyel, azon koncentrál, hogy ne fájjon a dereka, a lába, mert jaj, akkor hova fut a ház, a teendő. Mert akkor itt vége a világnak, ki eteti akkor az állatokat. Nos, és egyszerre elmúlik minden fájás, mintha odahagytam volna valamelyik kanyarban a dülő megett. Hát, az is ilyenféle csodadolog. Ez az itteni világ máig is izmosít, azt mondom. De még meg is ajándékoz,



minden nap, ha figyelek rá. Kiderül mindig. Mert ami gond van, mert gond mindig is van, pont elég idő a kigondolkozásra. Egypár kis csoda elég, és lehet kigondolkozni. Ki, akárhova. A pusztába, a fa mellé éjjel. Kellenek, mint a kenyér. Én bizony az enyémekek nélkül egy lépést se tennék! Az úgy minek volna, de tényleg. Így kérdelem, hogy teszamazt, reggel fölkelnek, fölkel maga, és hogy az egész, a reggeli, a nap meg az a pára, minden, hogy az csoda-e? Hogy mi más akkor az ott magának? Hogy kell-e azok után időjelentés? Hogy legszívesebben, ha szabad lenne ilyet kívánni, elküldené a racionális népséget a fészkesbe? Kinyomná a szemüket egyszerre, azt a kis piros gombot ott alul. De most ez itt nem olyan, hogy elragad, meg szórakoztat, nem kvarcjáték, hogy majd hörögnöd kell, vagy kiáltani, táncolni egész éjjel, hogy majd megőrül, aki ha belekerül, akit ha bekebelez. És bocsánat a megbántásért, tényleg, nem akartam fájni, csak a csodám árulom itt magának. Mert nincs, én látom. Akkor tudja, óvatosan bele akarom tenni. De hagyjuk ezt a lírát, mondom hát ezt a furcsa esetet a kislánnyal. Szóval szinte pár napja esett az egész. De még elébb kezdődött, vagyis korábbantól mondanám, hogy értse. A kislány szülei is idevalósiak, ott a szomszéd tanyára, csak nem annyira szeretik őket az itteni népek. Szóval nem szívelhetik, olyan urizálós-cif- rálkodós banda. Mert akinek minden büzlik, jó, hogy bűdös is a munka, pedig az még semmi, az még csak munka. De aki egyszer belekerül,

hogy cifra lehetne, mert nincsen más, és kész, az szeretne lenni, többé nem száll ki. Nem hogy úr vagy nem úr, nem mondom én ezt a szót, mert nem így igaz, hát bárki is úr lehet, ha van birtoka, érti-e, az lehet szellemi birtok is, de a cifra, az mintha valami fátýolszerőút rakna a szeme elé. Hártýát vagy hályogot, mindegy, de szerűt. Láttam én még a kislányt, két vagy háromévesen, olyan virgonc kis kedves baba volt, mindig vidám. És nagyon tudott kérdezni, nagyon nézni. Mindig engem kérdezett, ha kellett, kit is mást? Mert a hallgatag apja, meg a szerencsétlen mamája bizony csak a széltől, sártól, póktól óvták, más gondjuk nem is volt tán vele. Pedig, kérdelem én, mi más a világ, ez a kerek nagy minden, mint pók meg sár meg szél, sőt vihar, a közepében nagy-nagy szerelemmel? Mert maga is már futna el, hogy nem hallgatja egy ilyen kópé szövegét, de kérdelem, ki elől fut, ki elé? Nem azért jött ide, jó, de akárhova is miért megy, kérdezem, ha ugyan nem kijelentem. Jó. Csak hát mondtam, hogy a végéig szokás itt a vendégszeretet, meg aztán hova lenne, ha mindennap megkérdenék a lelkét. Mert a kislány, ő ott kétévesen, vagy három, szépeket játszott. Bababútorból megvolt neki az egész világ, egy-egy délutánra legalább. Örült nagyon, ott játszottunk együtt a porban, aztán kikapott, hogy kivel barátkozik, hát velem, hogy piszkos lesz, még a végin apáca lesz. Hát, kérdelem én, mi a kosz? Amit egész nap megművelünk, amibe megtérünk majdan, az a kosz, és szent

kosz? Reggel a kurvák alkohollal lemossák a tegnapi koszt, és egyenletesen fölteszik a mait. Szent mai kosz. Hát de ez valahol így van jól, ez a nagy szülői aggodás. Még a végén itt csupa szentek meg varázslók szaladgálnának, hova jutnánk? De el kell kezdeni egyszer a szépirodalmat is, és mikor, ha nem háromévesen? Na persze. De aztán már nem abból lett a gond, hogy én odajártam, mert mi is az, mi van akkor, egy farkassal is meg lehet barátkozni, én is csak tudom, kit harapok és kit nem. Aztán ugye csak lehettem tiltva tőle úgyis. Nem baj, beragasztottam őket is a székebe, meg ekcémát varázsoltam a lábukra, de aztán elszégyelltem magam. Mire nem használom a drága energiám? Csak még játszottam volna a kislányukkal. Ritkán játszhatik farkas kislánnyal. Mindig tanul az ember. Hanem az, ami neki mind megvolt bababútorból, a tanya, mind az emberek, minden, fák és domb, ezek egyszer elkezdtek kérdezni, hogy hát hogy vagyunk mi, ki vagyunk, ilyeneket. Kérdezni a kislánytól, így, nem most találom ki, hogy ki vagyok én, mivégre vagyok, hogyhogy én egy domb, én meg egy virág, én meg egy postás vagyok, és nem fordítva. Hogy és akkor mi van, hogy vagyok, mert mi lenne nélkülem, ilyesmiket. Ez addig nem volt baj, mert ott voltam, és mindig megválaszoltam neki, de aztántól nem lehetett. Csak maradt a kérdésekkel. Mert azt még csak ki lehet valahogy eszkábálni, hogy mért csíp a szúnyog, és minek télen a zokni, hát annak! Ne féljen, magának is

ugyanúgy szellemi bántódása esnék, ha most ott kéne játszania a facsikókkal, abban a poliakrilos nyavájában. No hiszen, mindjárt témára érek, hogy mi lett, mert már nagyon szúrja a széke, látom én. A vajákolássá silányított gondviselés, nem az fáj, ha a gondolatát kérdezhetem? De most egy személyes kérdés: kérdezték már maguk, hogy egy farkas szereti-e a virágot? Vagy ebből nem lehetne lapot csinálni? Dehogynem! Mert ha kiderülne? Ide ugyan senki nem jön, hogy az illetékest megkérdezze. Mert bizony szereti, csak nem tépi le, ez a válasz. Mert természetfilmezni, azt ugyan tudnak. Odamenni, megkérdeni már nem. Pedig nem csak hússal él, ne higgye. Ahogy a kislány se csak virággal él. Mindenki jól tudja, mi kell neki, magának, a minden kell, ha szépen és őszintén teszi fel ön a kérdéseit. Ha nem feltételez. Ha egy kislány ott, a zsenge korában bolond lett, meg is volt a bajok csirája, hogy nem csillogott föl többé a szeme a virágra. Lehet még élni úgy, akár évtizedeket, lehet még újabb kislányokat is csinálhatni, hogy nincs virág, vagy ami helyette lenne, ami akinek virág. Lehetne, kérem, élni még, és látni sok szép városokat. Csak minek, kérdem. A kislány, miután nem láthattam, nem sokkal, elkezdte nemszeretni a virágot. és hiába vittek neki, néha, udvarlók, mások is, nem értette. Mi is az, tűnődött néha magában. Csak játszott a szegény becsapottaknak, akik nem is elégték meg, mert nem is tudták, hogy mit, hogy játék csak. A sültszerelmes

udvarlók még jó, hogy nem tudták, de a virágok igen, mert elég jó megjegyzők, sokan és összefogva. És amikor összegyűlt annyi a lajstromban, összeálltak, és hívtak engem, a kamerámmal, és egy vészes varázsütésre átváltoztatták a kislányt azzá, ami már volt, ami belül volt, az lett kívül. Érti? Így lettem én, habár farkas vagyok, ordas és vérengző lompos, így lettem fiú, a kislány meg így lett hájfejű kőműves, mert így volt meg már belül. És akkor nem ismerték meg a szülei, aztán egy hete ott lakik a pincéjünkben albérlőként. Mások kötött pulcsis tacsikóvá válnak, meg zöld békává, meg ördög tudja, mivé. Mások lélekadási szerződést kötnek, vagy maguk húzzák le magukat a vécéjükön. A múltkor hallottam, hogy a macskám elmesélte a szomszéd macskájának, hol látott sok egeret a határban, és mennyenek majd ki együtt. De én már nem is csodálkozom. Mulatságos, nem? Vagy ezek komoly dolgok? Nem tudom. Sose. A csoda mindig ott kopogtat, csak legyen, aki beengedi. A tompák ezt nem sejtik. De érti, milyen egy multság volt ez nekem? Sírva kacagtam. Szerettem volna azonos állapotban is találkozni még vele. Életre-halálra kerestetik őt a szülei, magas jutalom meg minden, rendőr és tűzoltó, lehiradózás, ő meg mit sem tudva lakik a saját pincéjünkben, és meccset néz. Dózsa-emptéka kettő-egy. És alkalmilag melózik, segít erre-arra. A többiek meg úgy ismerik, mint régi cimborát, ez is furcsa. Hogy bácsi-ként is megvolt már a története. Egyébként

nem rossz munkás, nem is annyira piás, ezt talán a kislányságától örökölte, nem tudom, és nem egy rossz pénz, amit kap, csak hát itt nevetem a helyzetet. Mert csak én tudok róla. A falu bolondnak tart a történetemért, én meg őket, vagy hát számos egyént, a virágok elmondása alapján. Maga is bolondnak tart? Bár mindegy, csak írja, írja le mind, amit hall itt. Látja, én meg fiú lettem, és igen szerelmes lennék most belé, reménytelenül és elesetten, ha még meglenne. Cseréltünk, így mégis, mintha atyja vagy gyámja lennék, olyan. De csak titokban. Mit is mondott, hova viszi ezt a történetemet, nem egy napilapnak? Na, aztán mikor utoljára virágot küldtem neki, azt is egy madárral küldtem. Egy farkastól megijedne, hisz tudja. A virág, az volt az utolsó szál. Mint amolyan szalmaszál. Utána lett más arca tőle. De én kiszedtem a kukából azt a szálát. Tudtam, éreztem, hogy ki kellene, érti, mert én olyan vagyok. Foggal kotortam bele, meg manccsal is. Aztán attól lettem fiú. Rendesen, persze kívülről bakter, de jobb is így. Már megszoktam. És salakot lapátolok, amíg el nem fogy. Most őrzöm a virágot a könyvemben, vagyis szebben szólva ez a könyvem itt, ez lett a virág. Kis virág, és ez jó, mert akárkinek adom, nem hervad el, hanem ott belülről virít tovább. És olyankor nem csak egy szál virág, hanem amennyit akarok. Amennyit akar. Menyi legyen. Látom, nagyon nézeget már, hogy megírta a jegyzőkönyvét, mint aki a bolondokházából egyenesen haza-

megy, és megírja a szakdolgozatát a tudatállapotok izgalmasságáról, szóval megírta a történetemet? Jól van, ennyi? Kész is ezzel a dolga? Na, hogy megmutatnám-e utoljára még a virágom? Tréfál kend? Miféle virágról beszél? Szívesen is tenném, persze hogy. De ha megnézné, ha összevetné, látná, hogy egyezik a jegyzetével. Miféle virág? Méghogy ilyen csodát! Miféle kuka meg kislány? Nézzen csak magára, látja, nem is farkas meg hájfej, hanem ám kedves jóember. Lássá, így már föl is tud állni. Másként nem is mutathatnám meg. Hát, lássa, odaadtam magának, magácskának.

27. scholion

Ezt a jelentést később találták meg szociológus meg régész angyalok, akik gömbvillámokkal kapcsolatos történeteket göngyöltettek föl, és útjuk a város szélére vezetett. A seholt keresték, a legjellegtelenebb helyet. Ami már nem város, még nem természetvédezt rész, nem vetemény és nem park. Ami ettől mégis a legjellegzetesebb. Ahol ott botorkálnak a pusztába kiáltó Szó fiainak lelkei.

28. angyaljelentés

E regényem tizenegyedik kiadása után a Romaország egyik tudósítója kért tőlem interjút. Igen, barátom, ti egyfiatal állam vagytok, szükségtek van hát ezoterikus irodalomra. Emlékszem még, mikor csak egy kerület voltatok Pestből, a nyolcadik. És csak egy művészeti galériátok volt. Hát nem furcsa? És most van vagy négyszázhusz,

és pezseg az élet. Milyen lepattant nyomortanya volt errefelé! Most meg virágok mindenütt, függőkertek és sétáló apácák, figyelő kislányok. Hát, igen, ezek a nyeles-nyakas, maradi fehére emberek mindig lázadoznak, de barátaim, akárhogy is, el kell fogadnotok őket is. Hajdanán más úton próbálkoztak ők, pozitivistán, deduktíve. Azért még nem kell lenéznetek őket. Nem, Bandi angyal nem csak a cigányoké, jóllehet ez a ti megújított népetek jobban hallgat arra a benső hangra. Nem, Bandi angyal nem követel véráldozatot. Ja, hát persze hogy szereti a táncot, a ritmust, igen, ő is segít eltalálni. Köszönöm, természetesen elfogadom, szívesen tartok előadást a tanszéketeiken. De, akkor hétfői visszahívást várok.

28. scholion

Barátom, abszolúte nincs mit mondani. Senkinek. És ez, amit körülöttem látsz, csak ennek a mondatnak lábjegyzete. De van remény. De ahhoz nekünk semmi közünk. Pont az a lényeg, hogy mi vakon is szolgáljunk a reménynek, a látszólagos körülmények ellenére. Meg minden módon éljünk csodaszereivel, ahogy csak képzeletünkön kifér. És akkor minden más csak ama sor lábjegyzete. Nincs mit.

29. angyaljelentés

Kedves nézőink, holografikus vírustévét láthatnak, egy pár hatvánnyal odébbi energiaszintek manipulálásából, mint ahogy Önök ezt elképzelni tudják. Ezért

főlöleges most bármilyen gombot is nyomni, kérem, ne próbálkozzanak, ez egy analóg látomás. Köszönjük a figyelmet. Én szent Cecília promóciós menedzserének bal hangja vagyok, a kislány megjelentetését tervezzük néhány kiválasztott családnál és előre meg nem határozott, mégis megtervezett helyeken. A jelenések biztonságát a Cecília-Kommandó garantálja, kedvező esetben aranyesőt is hullatunk. Ezzel a Szent Cecília-kultuszt, áttételesen pedig a Katolikus Egyházat igyekszünk erősíteni. Köszönjük figyelmüket, most visszaalakítjuk a készülékeket. A tervezett jövőre gondolunk.

29. scholion

De lennél bárcsak a Jóisten vazallusa! Szeretnéd azt mondani, hogy szeretnél vadalamafa lenni. Vadkörte. De nem lehet. Most nem. Akinek annyi minden kell az élethez, mint neked, az az egész álló napját csak a jelentések bogarászásával tölti, és meglehet, estére sem ér el a jelig. Ott marad a kódjai közt, tisztán és hidegen, bár szeretné hinni, hogy találkozott valakivel, hogy nem csak kódkapcsolat volt, hanem igazi jelenlét. Nem csak a mérhető, tehát ellenőrizhető tartományban, hanem a mérhetetlenben. Ahol minden az, ami, bármilyen furán is hangzik. Egy jelenésben a látomásos ember sose tétováz, fura lenne, ha ott töprenkedne a válaszon abban a negyvenezer fokos lézerfényben, míg teljesen el nem szenesedik a párkány, és pattogva leolvad az ablaküveg.

30. angyaljelentés

És a bácsi pogány? Kérdezte tőlem a műsoromban egy kislány. És ami a ciki, amit most te se hiszel el, hogy igen, én pogány vagyok. Meg te is az vagy. Na, de azt add hozzá, hogy a kislányt senki se látta, csak én! Ott lebegett, nagyon hosszú haja volt, ami egészen betakarta, és ezt kérdezte. Aztán elment. Azóta nem alszom rendesen, valamit várok. Azt se tudom, honnan jött, hova ment. A szegecslést, az egész burkolatot ellenőriztem. A Frekvenciarendőrséget, a biztonságiakat, a Titkosszolgálatot. Ilyen nincs. Pont velem! Kislány. nevetségessé válok, aranyesős álmaim vannak. Az állásomba kerülhet! Képtelen vagyok koncentrálni. Ezek után, hogy kiderült, hogy pogány vagyok... most meg hova menjek? nem tudom... teljesen meg vagyok zavarodva... bizonyíték kell. Bármi áron.

30. scholion

Saját érzelmi zsarnokságunk alóli fel-szabadulásunk megünneplésére. Most közösen arra gondolunk, hogy megteszed a dolgot. Elhatározod, egy pillanat, tudván tudod, hogy ez a nagy jó, ránézel, és már teszed is, de érzed, hogy a fenébe, le vagy maradva. Ominózus 500 évvel Bandi angyal megelőzött. Mert nem is Úristen, vagy filozófus, csak hát őrangyal, aki úgy van, hogy az luxus. Hogy nem ismered, csak már épp le vagy maradva. És akkor is van, ha nem tudod, hogy tagja vagy egy rendszernek, akinek ő az, aki van.

31. angyaljelentés

Cetként kapott be valaki, akkor felismerted, hogy Jónás vagy. milyen kemény dolog. Milyen állati kemény. Nem sikerül megtéveszteni magam. Vagyok, aki vagyok. Na? De most, igen. Most akkor én lettem Apa és Fia. Így. Most és vagyok Apa. Fiam, ideje ágyba bújni. Jó, de apa, még mesélj nekem akkor egy kicsit Bandi angyalról! Mondd el azt a kalózos történetet! Jó, de aztán megígéred, hogy szépen alszol. Igen, és apa, az hogy volt, amikor föl akarták gyújtani az olívaárusok hajóját, de úgy, hogy a fiatal néniket mind kimentik és elviszik belőle? Na igen, az úgy volt, hogy Bandi angyal bement a presszóba, és beült egy öreg bácsiba. Egy kedves, igazmondó bácsi volt, azért is szemelte ki ott Szirakuza külvárosi presszójában, 2500 évvel ezelőtt. Fogta, és belerepült a Bandi. Zutty! Mert hát ez volt ám a rusnya főkalóz törzshelye is. Amikor pedig bement a kalóz, rögtön mondta neki a Bandi a bácsiban, hogy nem is azért, mert te vagy, hanem csak azért, amit teszel, te egy szar alak vagy. Először azt hitte a kalóz, hogy félrebeszél a vén hülye, aztán meg, hogy tréfamester, és mindjárt kilukad valami tréfára, de ahogy a még be sem következett olívás balhé részleteiről kezdett mesélni, hát az betette a kaput. Fölment a pumpája. Fölemelte hát az öregembert, aki még a levegőben pár jótanácsot és feddést osztott ki a gyakorlati erkölcsi gondolkodás alapjait megvetendő, de akkor szörnyűségesen meglóbálta a levegőben, mint valami kutyát, és

földhöz vágta, de úgy, hogy nem is nyekkent. Csak porzott percekig. Aztán ez a rettenetes izmos gonosz lény még tovább dühöngött, bár már nem volt kivel, de érezhető volt, hogy sokkolta a kívülről érkező jövő-tudat. Lebénította szinte, csak erei düllede, ahogy tetániás görcsben maradván megállt egy pillanatra. Ezalatt Bandi lazán kilibbent az öreg holttetetéből, és azt gondolta, hogy bár nagy kár, de mit lehessen tenni, valamit valamiért. Semmi sincs meg befektetés, előzetes áldozat nélkül, legkevésbé a szeretet. Mert estére már reszketve kocogtatta fejét a kocsmá szemöldökgerendájához a mi kalózzlegényünk, csodálkoztak is mind a kocsmáros meg a legények, és ott sírt, és nem kellett neki egyik kurva sem. Pedig szépek voltak ám, nem olyanok, amire gondolsz, fiam. Hanem egy pár hónap múlva fölkerelkedett, és nagy boldogan beállt szőlőt telepíteni a szomszédos hegy lankás keleti lábához, és tizenkét év múlva híres, finom bora volt már. A végén ő is olyan kedves bácsi lett, a presszó törzsvendége, hogy Bandi el is gondolkozott, belebújjon-e majd egyszer, ha a szükség úgy hozza. A tizenkét esztendő alatt persze volt Bandi vincellér is, meg jegyző is, meg hétféle ügynök, és még jaj, mi minden. Úgy váltogatta a személyeket, mint más a zoknit. Ki-bebújt, mint forró lehelet, egyikből a másikba, éveken át, így sikerült a szép nagy hajó felgyújtását megakadályoznia.

31. scholion

Apa és fiú egymásra néztek, hirtelen úgy

éreztek, itt többről van szó. Ekkor titokban megjelent fölöttük az angyal, de ezt nem kellett, hogy tudják. Hármasban lebegtek, időn-téren kívül. Még ezeregyet mesélt az apa a fiának, amikor aztán elhatározta a Gyermek, hogy belefolyik a történetbe. És legalább értelmet ad neki. Vagy hihetővé teszi. Mert esetleges hőstettek - akár mesében, akár nem - mégsem lehet építeni. Az Apa azóta is mesél a Fiának, és egyenlő okosak mindketten. Ha bekapcsoljátok, emberek, a belső rádiótokat, és rácsavartok az adóra, mindig mondják.

32. angyaljelentés

A dolog aztán anyira népszerűvé lett, hogy tudod, aztán ezt csinálták mindenhol. Nem lehetett elmenni mellette. mindenütt Sherlock Holmes-os bandiangelos történetet találtak ki a szerkesztőségekben, illetve IQ-teszt-szerűen oldattak meg ilyen kiagyalt feladványokat már óvodásokkal, vagy rendszerektől függetlenül bárkivel. Bandi-népköltés, lovagköltés, presszóköltés, fehér mágia, álromantika, ezoterika. Legó, körlevél, hurutoldó, minden. Ha beszélhetünk egyáltalán arról, hogy jó ember, akkor a történelem ezen időpontjában szenvedélyesen erről volt szó. Bármerre járhattunk. Ezrével születtek olyasmi történetek, hogy és akkor egy ügyes suhintással szétploccsantotta a záptojást a Bandi, mielőtt az időös gesztenyeárusító asszony arcbőrét elérte volna. Megnőtt a népszaporulat. De még a kiélt alkoholisták szemében is romantikus szerelemkönyv lobogott,

maguk sem értették, miért, de az egész nagyon jó volt. Kicsit gyorsabban, szebben és kicsit érzékletesebben zajlott minden, de mégsem kommersz módon. Valószínű, a Bandiangelok Vitézi Szövetségének egységes, szépen kimunkált, mindenki józan polgárosodását elősegítő terve vágott egybe a valósággal, de az is lehet, hogy csak véletlen volt. És mivel - mint tudjuk - nincsenek véletlenek, minden megmagyarázhatatlanná vált. Mintha csak a Madách-tragédia utolsó utáni pillanataiban járnánk, ahol az Ember mondja, hogy jó, akkor eztán küzdök és bizvást bízok, de minden olyan jó és egyértelmű, hogy megzavar. Küzdeni a szabadságért szokás, nem? Minden jó, és senki se kérdez. Mindenki megvan.

32. scholion

Aki pedig befut, először kommerszé, majd pedig népivé válik. Csak az idő kérdése, hogy kozmopolita, hogy mindenek legyen. Olyasmi, mint egy gondnok. Aki behalad a felnőttek birodalmába, az kap tőle egy brosúrát, vagy valamit, egy számot, és ismerkedjen meg a népvándorlással, a holokauszttal, a családi tragédiák ezerféle változatával, meg minden természeti jellel, amiből csak kitalálhatja, hogy az ember halandó. Vonatszerencsétlenség történt, többen eltűntek, folyik a kutatás, Bandi angyal meg haldoklók százainak lelkét menti itt és otthon, a képernyők előtt. Kiszolgáltattakét. Akik sose voltak szabadok. Hát ezt ne. Bandi, ezt az egyet, kérlek, ne! Gyere, kérlek szépen,

gyere vissza a történetembe. Most éppen az apa mesélt a fiának, és még csak azt se tudjuk, tetszett-e a történet. Hogy mi van a halott bácsival, meg ilyesmi. Ezt mondd el, könnyörögve kérlek, Bandi! Apa, és a halott bácsinak ugye nem lett baja? Nem, kisfiam, csak alaposan megütötte magát és meghalt. De mivel jó bácsi volt, már nagyobb baj nem történhetett, csak kívárta az időt, hogy a Megváltó a földre szálljon, és neki is kiutaljanak egy poszthumusz őrangyalt. Meg egy ülést a kies elíziumban. Azóta Fiam, ő is Bandi.

33. angyaljelentés

Apa, most mondhatok én is történetet? Persze, Fiam. De nem kell kérjed, hisz mi egyek vagyunk. Akkor most mesélek a szerencsétlen gazdag ifjúról. De Fiam, 6523 olyan hiteles mesém van, melyik legyen, szűkítsd a halmazt. Jó, Apám, elmondom. Volt egy fölfuvalkodott, egy dölyfös fiatalember, aki autójából mobilon hívta a barátját, és olyan fölfuvalkodottakat mondott, hogy szép lassan belefűlladt a saját beszédhólyagjaiba. Annyi sok dölyfös ígét termett ajka, hogy végül egy piros lámpa előtt, járó motorral, egy szorulásos tyúkocská tekintetével távozott az élők sorából. Józsinak hívták. Természetesen egy nyűgös, gonosz lélek lett belőle, aki siratta ottveszejtett autóját, meg mindazt a széles-hosszú állomány nőhalmot, akit így nem volt alkalmja megszeretgetni a maga sivár, de buja fizikai módján. Józsi mint gonosz lélek, piti kis ügyekre szakosodott, amolyan sima kis

zaklatásokra. Az angyalok egymás közötti kommunikációs csatornáiba csempésztett földi reklámszlogen-fosz-lányokat, mert tudta, nincs idegesítőbb egy reklámnál. Ebből élt, nem is rossz. És ilyeneket kevert a kiszolgáltatottabb földi leányok és ifjak beszédes nyelvére is, akik legszentebb mondanivalóját, szerelmes duruzsolását piszkolta így össze. És senki nem szólt neki, hogy gyalázat, csak piszkos volt minden. Szeretlek, mint egy karácsonyi végkiárúsítást a plázában. Te vagy nekem az én kis hatutáni kedvezményes akció. Szép vagy, akár a rúzsod, a párfömöd, a fehérneműd és a lecsúszott kis cipzár. Szeretlek, mint egy pöttyös blézert, majdnem úgy, mint egy jobbféle teleszkópos első villát. Ilyenkor tudta előre, hogy sírás lesz a vége, és már dörzsölte a kezét. Mindig ott várt az aktuális ablakhoz legközelebbi jegenyenyár susogásában, vagy egy lépcsőházi lábtörlő szálai közt, vagy egy autó belsejében röhögött, miközben fullasztó beszédhólyagokat gyűjtögetett. Némelyik be volt akadva a sebváltógombba, vagy az egyik ülés alá, de óvatosan ki lehetett piszkálni, hogy ne pukkadjon szét. Nem valami jó történet, nem? Hát, ami azt illeti, nemigen. Gondolom, aztán még mindent bemikrofonozott, aztán csak ült a stúdiójában, hallgatta az őszinte hülyeségözönt, és kacagott. Igen, de hisz ismered, Apám. Ami azt illeti, mintha veszélyeztetnéd a lovamat, fiam. De én... fedezem gyaloggal, úgyhogy hatástalan a futód. Előre tudtam, Apám. Nos, fiam, folytatod még? De

apám, mi állandóan úgyis csak folytatjuk, hát megkeresem inkább a jólelkek-történetzónába vezető elérési útvonalát, és feloldozom nyilvántartási számukat, hogy jóra csinálják a történetet. Jó, akkor folytatom neked fiam, úgy, hogy már nem sokáig tart a baj. Jó, apám, még pár napig tartson, aztán ne legyen értelmetlen sírás, inkább olyan szolid lecsengés. Nem lehet, fiam, egyelőre még nem. Jó, Apám. Több idő kell a betörésre. Mert az igazi győzelem belülről jön, és - tudod - a piszkálgató taktikák eredménye, nem a taszigálósoké. De mondom is: mert a szegény buták könnyük fátján át egyszerűbbnek, ismerhetőbbnek látták a világot, meglátták végre szabadságukat, attól lenyugodtak, és észrevették, kedvesük szebb és hasonlíthatatlanabb, mint egy mintás, vagy szürke blézer.

33. scholion

Az elképzelt világ immár jó rég nem terem csudát, darabkát sem. Az álomszigetek elolvadnak, mint vajak a meleg tejben. Azokról kidobtuk hát, ki a valóság egy szem szigetére. Hogy pedig ezt igazán tudjuk, a seholba megyünk, ahol sem erdő, sem város, sem rét nincs, hanem árokpart, pózna, körtefa. A szép meg jó élet már rég nem olyan lábon jön el, amit megnevezhetnénk. Azoknak van talán mégis legjobb dolga, akik teljesen vesztésre állnak. Innen szép nyerni, tanult barátom. Akiknek ugyanis sikerül a szakadékból kimászniuk, aligha találják már meg a horizontot. Úgy belezönnék a mászásba, hogy észrevétlen túlmásszák a

normát. Kicsi rá az esély. De megvan rá, akkor aztán van, de nagyon van!

34. angyaljelentés

Egy szó, mint száz, Fiam, úgy döntöttem, nem döntök leírárt annak, aki a szakadék mélyén zokog. De Apám, nekem tudod, mennyire megesik ilyenkor a szívem, az emberek pedig megint csak azt mondják, lám, az ég nem emberséges. Nem is, Fiam! Mert Istenséges! Még mit nem! Fiam, ez badarság! Hát mi főnntartjuk és igazgatjuk a kozmoszt, és mást se teszünk, csak hegesztgetjük a réseket, amit mind a sok buta ember üt, feszít az igazság falán. 1045 rést kellett eddig betömnöm. A szabadságos rendszert már igazán nem szüntethetem meg. Különben is, abba van elhelyezve a világ gyémánttengelyének csapágycsészéje. Mi munka volt azt oda betenni. Apám, mi nagyon szeretjük egymást. Úgy bizony, Fiam.

34. scholion

Bandi angyal és új társa, Józsi angyal az állványos órán állnak, ácsorognak, kart karba öltve, és néznek, nézelődnek. Ilyen a szabadságos rendszer, ha meg ilyen, akkor ezt elemezgetik, jó lesz még valamikorra. Most Józsi lenéz az állvány alá. Én most az vagyok, aki itt, Pesten, a Moszkva téren Fedélnélkült árulok. Meg épp kotorászok, hogy legyen apróm, és vegyek egyet, mi hír. És én vagyok, aki állítólag begyűjti a sok pénzt a koldusoktól, mintegy kényszerítve a jókat, hogy még jobbak legyenek, mintegy demonstrálva az

embertelenséget. Magam pedig arra szorítva, hogy félhülyén, ócska striciként rontsam a levegőt egy hetedik-kerületi pókerklubban, na de valamit valamiért, mondom erre. Régen is voltak gonoszok, emlékszem még, mikor a Lót-család lakott a szomszédomban, valami közel-keleti kisvárosban. De rég volt, és mindenki ott volt a póker-klubban, csak a szemérmes Lóték nem. Minek akármit is, és minek mást. Na, erre mit mondasz, jól megfogtalak. Korunkban ugyanolyan joggal prédikálhat Szent Ferenc a madaraknak, mint akkor rég, és nem nézik jobban hülyének, mint rég. Hanem pont annyira. És különben nem is veszem el a koldustól a pénzt. Mit nekem az a párezer! Majd ha akarom, elveszem. Szabad ország, nem? Ha akarom, jó leszek. És itt így működik a Gratia Actualis. A szótárban benne van, keresd ki, ha nem tudod, fiacskám.

35. angyaljelentés

Apám, és nem akarod elmesélni, mi lett aztán? Hogy a gonosz Józsi angyal, miután mindenkit jól összezavart, hogy lett hatástalanítva? Vagy az lett, amit gondolok? Igen, pontosan úgy, Fiam. De apa, azért az olvasók kedvéért mondjuk már el, szóval ott vagyunk, hogy szerelmi drámák sorozatát okozza ez a kis tévelygő lélek. Vagyis ő nem tévelyeg, csak tévelyít. Tévelyt áraszt.

35. scholion

Mert hisz okozhat akármit is egy tévelyítő lélek, nem más az, mint útonlevés. Az meg úgyis van, Fiam. Mint Neked is van utad, és szánunk

mindenkinek utat, tehát mindenkit megtisztelünk testreszabott úttal, sőt, egy-egy autonóm szabadsággal is, hogy kezdjen vele. Tetszik ez az autonóm kifejezés, Apám. Na és, a lényeg, meddig túri valaki a gonosznak giccses zaklatását? Bizonyára amíg föl nem ismeri benne a közhelyet, apám. Úgy bizony, Fiam. Jól oldottad meg a példázatot.

36. angyaljelentés

Tehát hazajött a Tibi a munkából, tudod, fiam, a 4658-as, 65-ös évszámmal, az az 1783 milliméteres, 216453 hajú, a huszadik századból. Lecsapta a cuccát, durcás volt. A Klaudiának már csak ez kellett, egy törődjevem-es szerelmi drámát adtak elő, és csapkodták az ajtót. Meg azt mondták, hogy sohatöbbénemhagyomhogy, meg hogy igazánnemkértemmástcsakhogy. Meg ugye azt is, Apám, hogy mitjösszitt-nekematekis? Igen, sajnos, Fiam, hiszen tudod. És ezek után jön itt egy ilyen kis személyes gondolás, mint amolyan jól eltalált ütés. Ésakkorviszontköltőzzel, már majdnem eljött az is.

36. scholion

Mi, emberek, szar és kevésbé szar alakok, annyiban vagyunk szabadok, amennyiben emberi módon tudunk viselkedni. Viszont annyiban Bandi angyalra is hasonlítunk már, ha egyszer szabadok vagyunk.

37. angyaljelentés

A Józsi angyal meg kint röhögött a

jegenyefán. De ekkor szél kerekedett, egyrészt meglengette a jegenyét a megszeppent Józsi alatt, másrészt benyomta az ablakot. A kegyelem betörése. Mindketten megálltak a szoba közepén, félbehagyva épp a csapkodós mozdulatot, és belülről elmosolyodtak. A két szégyenlős veszekedő ember. No, nemakartamannyira, hát akkor valóbanszeretsz, na gyereide, öleljmeg, ezt mondták, és hogyha már mindkettő közhely, a veszekedős meg a kibékülős szavak is, akkor minek rájuk száját pazarolni. Úgyhogy a szájukat másra használták, kitalálhatod, Fiam, mire. Jaj, sejtem, Apám. Lopva tettek megannyi mozdulatot egymás újdonsága, az újjávarázsolt Tibi meg Klaudia felé. Hát nem csodálatos? De, az, Apám. Aztán tudod, mi volt, hisz annyi ilyen van, közhely. De akkor már nemde megéri fél méterrel fölötte járnai a közhelynek? Ezt érezték, mert gondolni nem tudták, sebjaj.

37. scholion

Kedves hallgatóink, bizonyára ismert tény, korunk kiemelkedő közhelye a pelikánná-változottság. Például a minap egy pelikánná változtatott szerelmespár csak akkor kaphatta vissza emberi formáját, ha 50-50 miépes és eszédeszes képviselő egyszerre fog egymással kezét, de őszintén ám! 1756 évet kellett erre a jeles alkalomra várniuk. Az a szerencse, kedves hallgatóim, hogy ezt az egész hiteles tragédiát csupán álmodtam. A zombékos, nádas, gazos liget megajándékoz minden nap egy új nézettel. A semmilyenység, tehát a

bármilyenség érzésével. Hogy innen szép nyerni, vagy ha nem, hogy innen szép, és ez elég.

38. angyaljelentés

Egy másik történet pedig csak humoros. Egy szerelmespár már nem igazán szerette egymást, csak fizikális igényeik pont egybevágtak. Hazaért a férfi, és ott tespedtek a műsorok előtt, majszoltak, és unalmas udvariasságokkal traktálták egymást. Undorító volt, ahogy csak a sajátjukkal törődtek. Még gyerekük se volt, mai világba nem jó, ilyen hülyeségeket mondtak. Nem tudod, mit érthettek azon, hogy mai, Fiam? Hogy a mának elég a maga baja, Apám. Gyerekbajt nem akartak a rágcsálós piszkok. Na és akkor berepült a nyárfáról az ablakon vagy a kéményen az a gonosz mobilos lélek, és macskává tette őket. Nem tudom, mér pont azzá. Szép lassan elkezdtek szőrösödni, töpörödni, cirnosodni, már nem nagyon jártak el, aztán a szomszéd néni fogadta be őket. Mai világban két szép macska, ezt mondta a jó néni. Aztán volt egy másik, egészséges egoista szerelmespár, őket pedig kismadarakká változtatta. Megcsőrösödtek, picik lettek, olyan igazán gyorsak és sportosak, de így már nem tudtak vásárolni vagy kitakarítani, na és télen nekik is le kellett költözniük Egyiptomba. Úszás után nem ihattak paradicsomlevet a büfénél, mert egyrészt nem tudták magukat igazolni, másrészt elkergette őket a büfés a pincérkendővel, és lettek az Ég madarai. Hát, így jár, aki.

38. scholion

Remélem, ki-ki maga folytatni tudja a sort, ki válik mivé, én ezzel nem tölténém szűkös közös időnk. *Elképzelhetünk számos kacsát, gyíkot, rókát, pincebogarat és sáskát, ismerve az emberi nem nehezen, vagy későn eszmélkedő egyedeit. Viszont - hála Bandi angyal új, transzcendens orvostudományának - a folyamat mára már reverzibilis. Kot, csip, rőf, háp, bú, nyau - duruzsolja magában Bandi angyal. Brek, csip, kot, vau, cinn, mekk, zümm - teszi hozzá. És eközben iszonyú belevetődéssel próbálja az elállatiasodott emberiséget visszahozni, menteni, disztinválni. Mint tudjuk, ez neki sem sikerül egészen, úgyhogy a Földlakók mindahányan egy adott állat és az ember, az Ember között helyezkednek el, természetesen jól az ember felé tolódva, mindenki más távolságban az Embertől. Mindenki a saját démona szerint, Józsi és Bandi közbeni egyeztetése és állandó balanszírozása következményeként. Én például farkas vagyok, a szomszédom, a lenti az pók, a fenti balból a nő egér, a pasi ganajturó. A városi emberek például rágcsálók, ez már az életmódjukból következik. Egy kisgyerek is megállapíthatja, meg is teszi, ezek kérem tények. Másság-állapot.*

39. angyaljelentés

Bandi azon gondolkodik, vajon most ő a lepke, aki született, vagy az angyal, aki álmodta. És hogy a kegyelemnek hova kell betörnie. Hogy beavatkozható-e a szabadság. Apám, ez

a Bandi nem közhelyes gondolat? Nem, ő az én fájdalmam, a közös fájdalmunk, amiből az örülés sokszorosát éreznék az emberek, a Klaudia például. De mondhatom úgy is, ez a magánügyünk.

39. scholion

Az ember-állat kombinációk végtelen variációi láthatók itt mindenütt ezeken az üledékes mészkőlenyomatokon, amik szerencsére hűen őrizték meg egy hatszázéves úgynevezett emberpopuláció teljes csontozatát és fölszerelését. Ez a tiszta fajt mutató egyedi formakincs minket, kutatókat leginkább óriási fogakra emlékeztet. Mindegyik egyforma, mégis mindegyik más, mintha külön-külön más távolságokban lennének egy-egy rágcsálófajtól. Kezeik befele-állókká módosultak, szemfogaik visszafejlődtek, látják? Mivel tehát a lelet fogakra emlékeztetett engem és a feltárásban segítő kollegáimat, a sárkányfogvetemény nevet adtuk a területnek. De most csak kanyarodjunk vissza a történetünkbe, kedves nézőink, és egyben ugorjunk vissza mégis mintegy másfélmillió évet.

40. angyaljelentés

Az író keresi az exit-gombot. Azt hiszitek, olyan könnyű megtalálni? Ott van a körtefa alatt, három lépés jobbra, fél méter lefele. De őrzik még. Mi őrizük minden zöldfűlű elől, Fiam. Bandi angyal most beleszagolt a levegőbe. mint kutyaszendert, kedves lepkét, figyelte minden mozdulátát, saját mozdulatait. Úgy érezte, a nem értett szavak helyén gyomok nőnek

amolyan emlékműként. Még egy-két évig ott állnak száraz kórókként az elhagyatottnak tetsző réten. Nem is baj, két repülés közt megpihennek rajtuk a lepkék. Mert milyen lepke az olyan, amelyik nem pihen? És mindjárt más érzés billegni egy kórón, másfél méteren hintázni azon, aminek tudvalevőleg az a neve, hogy mai nap.

40. scholion

Ha ön most úgy hiszi, mindennek értelme van, és az Isteni gondviselés kezébe érdemes lerakni értékeit, átvéve Isten garancialevelét, és megnyugodni, ha gy gondolja, nyomja meg az egyes gombot. Ha azt hiszi, mindez tréfa volt, és a negyedik vagy n-edik dimenzió angyalok, vagy ismeretlenek általi használata, megszállása inkább egy lehallgatási botrányra emlékeztető tényanyag, és úgy hiszi, ez nem etikus, akkor nyomja a kettes gombot. Hogyha egyik gombot se nyomta meg, akkor elájult, de akkor is két lehetősége van. Álmában megjelenik Lenin és Fauszt, mind a kettő szakállas, kopasz, de Leninnek keskenyebb a válla. Goethe is integet, a háttérben piramis épül, és pozitívista jelszavak kaszabolják keresztül-kasul az eget. Ha ez tetszik, nyomja meg a zöld gombot. Ha egy románkori templom altemplomában találja magát, és fáklyafényben, darócbán imádkozik, akkor gratulálunk, Ön megtalált valamit a szabadságból, ott, belül. Vegye át jutalmát, itt nyújtja át önnek Johann Wolfgang von Goethe, és további kellemes kalandozást kívánunk a szabadságban. De ha még

kíváncsi maradt, nyomja meg a tizenhetes gombot. Szórakozottan nyomja, mert határozott mozdulatra be tud ragadni. ha ekkor egy maldív nyaralás tengerparti örömmünnepén találja magát, megizmosodva és jól lefogyva, akkor nyomja meg az ötös gombot, még néhány kört kell futnia. Ha pedig semmit sem érez, csupán tompa, sötétszürke színt lát, fekete foltot terjedni, és szúr a szíve, akkor senki se tehet semmit, mert ön bár ember, tehát potenciálisan jó és szabad, de a szíve nem bírja. Két lehetőség van, ha mindez fáj, hogy ordítani kell, de nem lehet, és szaggat, akkor közel a halál, sőt itt van, hatos gomb, ha csak bágyasztó, lankasztó érzés, mintha saját meleg vérének tavába merülne, hetes gomb. Várjon, amíg állapota jobbra vagy rosszabbra fordul. Ha unatkozik, és szabad akarattal kiszállna az egészből, nyolcas gomb, ehhez is gratulálunk kell, mint a szabadság elsajátított, rutinos alkalmazásához. És visszakerül árnyékvilága terébe, ködképei birodalmába. Figyelmeztetés: a szabadság az összes lélekre drogszerűen hat, tehát elvonása, eme visszaút súlyos fájdalommal, depresszióval járhat. Csak úgy mondom. Ha pedig ezt az egészet nem akarja, semmit és egyáltalán, épp elege van, nyomja meg a kilences gombot. Ez az exit. Ott mi sem tudjuk, mi lesz, mert úgy programoztuk, hogy az mindenkinek jövő legyen. Ami pedig ennek reverz irányát illeti, az örök múltat, jövőte irányát is kénytelen vagyok felkínálni a szabadság korrektsége jegyében. Ez a legrosszabb.

Nullás gomb. Bár tudom, gazdag történelemnek, millió tanulságnak látszik. de csak mint a demó verziók általában, mozdulatlanságra kárhozzat. De én nem mondok semmit. Csak jól gondolja meg. Kérem.

41. angyaljelentés

Miközben ezt mondta meg gondolta, és hang súlyozta meg kiejtette, egyszerre - maga se tudta, miért - értelmetlenül kezdett el beszélni. Aztán elkezdett esni a hó - felfele. Utána csirkék másztak ki a száján, bele a fazék levesbe, és addig hültek, míg nyerssé nem váltak, és végül a döbbsent asszonyok tollakat ragasztottak rájuk, aztán elrepültek. Föl a fára. Odakötözte őket az angyalka, a Bandi, aztán visszakapcsolta a szalagot, az asszonyok kezébe krumplit adott, és ugyanígy leesett a hó, és értelmesen beszélt tovább. Kicsit büffentett, diszkréten érezte a krumplifőzelék benső illatát, nem csodálkozott. Pohár víz után továbbbeszélt. Így lett a Bandi kis barátja, a Berci tyúk, akivel sokat játszanak. Valamelyik szomszéd tanyáról szökhetett. No. Senkise halt meg, nem?

41. scholion

Mert aztán később, mikor már elmúlt a veszély, együtt játszódtott az angyal a tyúkkal. Mert az is egy kérdés, hogy miért csak egy tyúkkal tud játszani egy angyal, az is kérdés, hogy egy tyúk hogyan tud játszani, és akkor még mindig csak az elején vagyunk a kérdésnek. És hogy ezért adatik ha-

talom egy angyalnak, hogy egy tyúkos jelenetért? Válasz: igen. Mindent lehet. És nem csak írásban. Ki merné útját állni a sokaságnak, ahogy zömiül, tolul, özönlik előre, ledöntve a hagyományos logika építményeit? Barátom, te most szépirodalmat olvasol. Neked is jár csoda, mindenkinek jár, de az a lényeg, hogy használati utasítás nem jár a csodához. Akkor átbillenne szakkönyvbe, angelológiába. Itt mindent lehet, legyen ez elég. Ez itt most ilyen nagyon jó.

42. angyaljelentés

Akkor hát leírom az egészet úgy, ahogy történt. Mint rendszeren, akkor is kávét főztem a konyhában, hallgattam a híreket, gondolkoztam a műsoromon. Meg hogy még kit kéne összeugrasztani kivel, és kipöccenteni, és akkor ki marad, de ez most nem fontos. Hanem. Ott mellettem lakik az a göndörhajú asszony, tudod, akinél olyan vérekes a szeme, és egyszer mondtad, hogy persze, mert állandóan kakil, de tényleg. Hát ő csöngetett, nem is értettem, de hát csak hét óra, mit akar? Jött, és mondta, hogy megyünk sétálni. Na ne szórakozzon, már csuktam volna rá az ajtót, de nem ment, érted? Hanem rámkötötte azt a kieresztőzsinóros pórázát, és adott rám egy olyan vastag horgolt vagy kötött ujjatlan mellényt, mint a tacsokóra szokás, próbáltam védekezni, ott álltam egy szál trikóban, nem lehetett, érted? Aztán kellett menni, és a megfelelő helyeken megálltunk. Mondjuk először itt a sarkon, aztán a főút túloldalán, és így tovább. De a parkban, az ötödik

bokornál már képzelheted, hogy éreztem magam. De nem volt mese, letolni a gatyát, és pisi. Ha pár csepp is, addig nem megyünk tovább. Rémes! És doktor úr, ez így megy nap mint nap, már két éve!

42. scholion

Kálmán bátyám pávát látván pávává vált.

43. angyaljelentés

Aztán mikor hajnalodni kezdett, a tanítványok bosszús képpel föltá-páskodtak és karikás szemmel, morgósan eltávoztak. Még csak nem is köszöntek, de hát biztos megérdemeltem. Még hogy világvége, itt ígértél nekünk mindent, aztán csak mindenkinek az idejét cseszted el. Itt virrasztottunk, és? És mind elmentek, ki a munkájába, más meg haza az első busszal. Azzal, amelyiknek a lépcsőjét úgy oldalról súrolja a nap, és szagos, hűvös a pára. A próféta pedig ottmaradt magában, vállat vont, hogy hát ő mindent megtett, ez van, nincs világvége. Akkor kezdte el írni ezt itt, mert mit tegyen valaki, ha reggel lesz, és egyéb nem történik? Meg kell örökíteni. De csak épp eddig jutott az írásban, amikor - ki tudja, hogy - az egymástól független terekben haladó buszokban elfele zötykölődő tanítványok vörös kakasokká váltak és kirepültek a buszok ablakain. Ott, a hátsó ajtó mellett, mert az volt nyitva egységesen. Fölszálltak, be a kelő napba. Persze testben és álmoóságban ottmaradtak, és virrasztástól égő, maró

gyomrukat is ki-ki le kellett nyugtassa egy-egy csúnyácska büfében egy-egy sörrel. Ott álltak a végállomáshoz legközelebbi ilyen egység pultját támasztva, pont úgy, mint a melósok, kifáradt önmagukban. De ez a kakasos élmény megvolt nekik.

43. scholion

A doktor nyugodt maradt. Bort és vizet töltött, fölhajtotta, aztán megnyugtatón pillantott erre-arra. Aztán hosszú monológba kezdett, beszélt a külön böző automatizmusokról, meg hogy igazából a legnagyobb betegség, ama halálos, az a szabadság önmagáért való akarása. Kisajátítása, bezárása. Mert ez igazából önbezárás. Meg hogy engem is biztos a Józsi angyal változtatott kutyává, és addig kell így élni, míg rá nem döbbenek, hogy itt is szabad vagyok, hogy bodzabokrok és hóbogyók virágoznak, leveleznek azokon a helyeken, ahol minden reggel meg kell állni. Mert nem a nénin van a hangsúly, mert lehet bármi is a kényszerítő tényező. Hanem a szabadságon, amit magában a változó természetben ismerni föl. Abban, hogy odakint bárhol állandó ünnep van, és hogy már az is szabadság, ha csak elképzelem, hogy máshol vagyok és mást csinállok, mint amit. Mert elképzelhetem. Persze én csak ott álltam előtte, ő a doktorom, kezébe vagyok letéve. Nagyon figyeltem ahogy beszél, de csak a hangsúlyból következtetnek a kutyák. Teljes elméből koncentráltam, könnyes szemmel és homályos szándékokkal, és ne mértettem, mit mond. Aztán mégis felöltött bennem valami, ekkor éreztem

meg a saját szagomat. Hogy jaj, egy vastag kötött pulcsiban állok egy fűtött rendelőben, és már nem mosdottam két éve. Ekkor, ott a rendelőben, ahogy ügyesen próbáltam ujjaimmal gombjaimat feszegetni, ekkor éreztem, hogy van valami. Hosszú idő óta most éreztem megint. És minthogy van valami, kell lennie szükséges létezőnek. És hogy van valami, tehát ember vagyok, és szabad. Csak az ujjaim ügyetlenkednek még, de akkor levágom a pulcsigombjaim. Ez egy fényes érzés. Meg olyan, mintha egy tetőtéri úszómedence zuhant volna a fejemre, körém, de nem leszek vizes. Csak ott vagyok benne, körülöttem pancsol sok gyerek, és nem ütik meg magukat, mert képzelve vannak. És mindegyiknek vidám az arcocskája, és mindegyik a Józsi meg a Bandi angyal.

44. angyaljelentés

És Isten megbánta, hogy teremtette a riportereket, mert ők áradtak mindenünnen, de nem prófétáltak, bár tehették volna, se nem tanítottak, bár tehették volna, hanem vijjogtak vérszesen és kibírhatatlanul. Ahelyett, hogy hirdették volna a szabadságot, hogy bárki lehet jó, lenyelték a szép eszmét, mint rendesen. Képzeltetjük, mily haragra gerjedt ezért az Úr! És hogy milyen ám az, mikor egy sereg riportert egy óriás cet nyel el, ahogy kics csomóba összeseregletten sopánkodnak a világ botrányai felett. Állnak az óceán közepén egy szirten, körbecsapkodja őket a hullám, és csak mondják, hogy mikor ki kit nyelt le az

imént, egy pillanattal ezelőtt. A szikla komor zöldesszürkéjével egészséges kontrasztot ad a kis csoport nedves narancsszín feltja, a szétrobbanó hullámok néha bemosnak egy-egy könnyebb riportert maguk közé. Beszívják, és újra és újra rácsapják a sziklára, aztán továbbgörgetik a tetemeteket. A nézettségi index hihetetlen, a Föld mozgalmassabb csomópontjait riporteri vijjogás és hullámcsattanások robaja árasztja el. Aztán egy magasabban sikerült hullám elmossa a parti bütyökre erősített kábeltartó sarut, meg szétmossa a vízálló átjátszóegységeket. Összeborítja az erősítőket, megszaggatja az adást. Egy szélvész most ledönti az antenna állványát, itt megszakad a kapcsolat. Ott áll a seregnyi hamis próféta narancssárga anorákban, szorítva ki-ki a maga mikrofonját, és úgy tesznek, mintha még volna kinek mondani. Most - így, biztos távolból, szárazról figyelve - bevallom, már én is sajnálom őket. De ekkor egy hullám megdönti a már jócskán alámosott sziklát, és épp bemosná mindet az óceánba, mikor egy hatalmas cet otteremve bekapja a hullámot, és az ázott próféták siránkozva kapaszkodnak a szilákba. Később a cet bendőjében, az iszonyatos algabúzbén megtérnek, bár nem is igen tehetnek mást. Szerzetesrendet alapítanak, regulát is írnak gyertyafénynél, és megígérik egymásnak, hogy eztán nem az utálat szofisztikált magyarázgatásával keltenek áltragikus hangulatot, hanem a nagyszerű embert hirdetik. És a

harmatcseppet meg a virágszálat se hagyják ki. Hadd tudják meg Ninivében az igazat! A nagy megtérési botrányt, kiküldött tudósítóinkból a riporteriánus rend alapításának hiteles, isteni történetét.

44. scholion

Apám, unom már azt a mondást, hogy *jobb ma egy veréb, mint... meg hogy több nap, mint kolbász. Legyen inkább helyette, hogy jobb ma egy mindenség, mint tegnap és holnap is egy. jó, Fiam, ez tényleg jobb. Csak félek, hogy emberi nyelvre lefordítva valami értelmetlenséget, valami olyan sületlenséget ad ki, mint amit elfuserált írók bírnak öntelten fogalmazni. Mint hogy jobb ma egy mindenség, mint tegnap és holnap is egy. Nem baj, Apám, talán nem is tudnának mit kezdeni vele, olyan kis egyszerű a logikájuk. De szinte emiatt szeretjük őket annyira, hogy lám, ennek dacára hogy lelkesednek, hogy küzdenek. De ez a te mondásod tényleg tetszik. Hogy is? Hogy jobb ma egy mindenség, mint tegnap és holnap is egy? Olyan demonstratív. Hogy meglegyen mindenki az a nagy érzés. És annál közelebb legyen hozzánk.*

45. angyaljelentés

Kedves Barátom! Bizonyára hallottál már rólunk. Figyelmeztetlek, hogy rendkívüli ajánlat, úgyhogy érdemes! Mi egy nagy és nagymúltú cég vagyunk, és eddig - történelmi távlatból nézve is - hatalmas, sikeres múlttra tekint vissza társaságunk működése.

Hatalmas tőke, hatalmas tényező. Világcég, de mi hiszünk még a fejlődésben, a fejlesztésben, úgyhogy azt mondjuk: rád van szükségünk, kedves, bevaló barátunk, hogy ei is velünk légy a boldogságban, és egyáltalán. Személyesen rád gondoltunk. Mikor is várhatnál ilyet azoktól, akik nem törődnek veled? De mi gondoskodunk jövődről, és minden. Barátom! Soknak tartod-e azt az értéket, amit a lelkecskéd képvisel? Mert mi eláruljuk neked, hogy nagyon is értékes részed, Jóllehet, most nem feltétlenül látod közvetlen hasznát. És azt is eláruljuk, hogy bármi sokra is tartanád, mi egész hatvánnyal magasabb összeget kínálunk érte, mint amit Te gondolnál. Máskor csak fél hatvánnyal nagyobb ez az ár, de tekintve, hogy a kedves barátunk vagy, veled kivételt teszünk. barátom! Nálunk nagyon fontos a bizalom és a diszkréció, ez a magas hozam és az évezredek sikeres hagyományának kulcsa. Ezért, a barátság és legjobb kölcsönös bizalmunk megtartása érdekében kérünk, amíg nem tudtál rólunk teljes képet kialakítani, ne terjeszd hírünk az ismerősök közt, nehogy kínos helyzetbe kerülj, és félinformációk alapján kelljen véleményt mondanod rólunk, a legkedvesebbekről. Egyébként szakképzett és irgalmatlan

gondolatrendőrségünk is megakadályozna abban, hogy mostantól kezdve bárkinek is szólj, ezzel is segítve munkád. Kedvesem, ha már így összelegeledtünk, szabad egy szivart? Válassz, csupa mennyei márka, földiek nem is ismerhetik őket. Szóval, a kérdésem, hogy mit kezdenél akkora vagyonnal, amiről megtudnád, hogy a tied? Jó kérdés, mi? Hát, látod, épp ebben szeretnénk mi itt neked segíteni, és bármikor a későbbiekben is rendelkezésedre állani. És egyébként is. Na, azért ez másképp hangzik, nem? Tehát mi lelkek lízingelésével foglalkozunk, immár 7300 éve, vagyis a Kinyilatkoztató isten emberiséggel kezdett párbeszédének szinte a kezdete óta jelen vagyunk a piacon. Rendkívüli, hírneves személyek is szerepelnek eddigi klienseink között, így Néró, Fauszt, Lenin, vagy Al Capone, Diokleciánusz, Mao, Sardanapal, Elvis Presley, Heródes, és még folytathatnám a sort megannyi tehetséges, izgalmas, kitűnő figura. Mára szinte mindegyik aranygyűrűs vagy gyémántdíjas kitüntetett igazgatója mozgalmunknak. Barátom, csupán arra kérünk, gondold meg, mennyit kapnál itt a földön - bármilyen szerencse árán is - a satnya kis lelkedért. Mi mindenesetre kedvező futamidőt és összesen ötmilliárd dollárt kínálunk érte, amit részletekben vehetsz

fől belépésedtől számított adott időn belül, amennyiben kijelented, nem óhajtasz közösséget vállalni holmi földi szabadságra és bálványimádó, alantas vallásosságra felbujtó személyekkel. Holmi Bandi és Józsi angyalokkal például. Gondolom, természetesen erről a csekély kellemetlenségről nem is esik nehezedre lemondanod. Tehát itt a formanyomtatvány, mi minden mást automatikusan elintézzünk, ott a sarokban bonyolító kedves, szép titkárnőnk minden gondját átveszi és pillanat alatt elillannak. Igen. És először, mintegy a cég ajándékaként, pihenőre egy maldív-szigeteki utazásra küldենek el, előre kiválasztott, szabászos barátnő-egyedek társaságában. Itt írja alá, kérem. Igen, ez meg is van, és akkor még itt is, a lélekátvételit. Köszönöm, akkor megkérném, hogy fáradjon át abba a szomszéd helyiségbe, ahol 7300 évet kell eltöltenie jégtömbbe fagyasztott lábakkal és lángszórával perzselt fejjel, ahol állandóan, minden pillanatban elveszti szeme világát. Erre az apróságra pusztán azért kerül sor, mert... de ekkor a hivatali fényeket hirtelen óriási ragyogás nyomta el, majd megjelen a büro mértani közepén Józsi angyal, kezében pallossal. Két kézre fogta, és ahová vágott, anyagminőségtől függetlenül megnyílt bármi, legyen az

ajtó, lábtörlő, emberi agy vagy papírpaksaméta. Aztán persze minden összeforrt, de ily módon nem maradt belőle semmi titokban. Ott állt hát a szerződők között, óriási mennyiségű hőt adott le minden szekundumban, pillanatra egyik kezével elengedte a kardot, és mellényzsebéből kis kazettát vett elő. Az ördög elé hajította az asztalra. Itt van a felvétel, minden rajta van, az is, ami csa most történt vona meg, és amit most mondtál volna. Szarul működik a gondolatrendőrséged, ördög! Elcsíptem az egyik kommandódat, és tölgyfához kötöttem. Lemondhatok róluk. Velem csak ne szórakozz! És azzal kettészelte a már amúgy is vörösre izzott büroasztalt, hogy az összecsuklott. Az adásvételi papírt tekintetével fölvezetett a levegőbe, pallosára tűzte és már ott se volt. A kár 123.500.340.715 dollár.

45. scholion

Kölcsönautó, kölcsönzervek, kölcsönlakás, kölcsönzene és kölcsönkönyvek. Mást nem is adhat, mint kölcsöngondolatokat. Mid van, amit nem kaptál? De akkor legalább vigyáznál rá. Igyekeznél, hogy a tied legyen, hogy kicsit legalább te is legyél te.

Mert ha nem vagy, akkor az nagyon rossz. Nem úgy, hogy kettős halállal halsz, de sose, sose lesz már, hogy ma, most itt adsz valamit, hogy a magad eszközeivel magad leszel magad. Talán akkor majd holnap. De ez a mai tragédia már ittmarad. Ha most igyekszel, holnap már te lehetsz. De ahhoz legalább tégy úgy, mintha meg tudnád, meg akarnád adni a kölcsönt.

46. angyaljelentés

De még sok más történetet is tudok. Mindet fontos lenne elmesélnem. Erre nagy haraggal azt mondták: érted vagy sem, nem vagyunk rá kíváncsiak. A mi kultúránk nem olyan gazdag, hogy kíváncsi legyen a sok hülyeségedre. Így. És már vitték is a vesztőhelyre. Rendes, agyonbiztosított terem volt, középen villamosszék, rajta hevederek, kétfelől biztonságiak. Ahogy meglátta, bebújt az áramba, és eltűnt a hálózaton keresztül. Folyékonyfém, mondta a törzsszázlós, mintegy önkívületben. A jövőben szorgalommal megtudható tények tudásának nyugalomával igyekezett ezt mondani, amitől roppant ostobán nézett ki. Egyedi eset. De mi nem az? Megtanuljuk megmagyarázni. Ez volt akkor ott a levegőbe írva, legalább olyan jól láthatóan, ahogy a hétszázhusz

voltba való bekerülés és távozás egyértelmű volt. Magyarán senki sem olvasta el, mert a helyzetre értve értelmetlen volt. Más meg nem akadt. Hejj, ez a Bandi angyal, ez a Bandi angyal, csóválta fejét az ítéletvégrehajtó. Micsoda lepkevadászati lesz itt mindjárt, uramisten. De jobban nem lepődött meg. Neki népi bajsza volt, és volt tyúkjá is. Különben persze hatalmas pánik lett, mint mikor a fakéreg alá nyúlva látod, hogy a hangyavár lakói akcióhősök sebességének többszörösével mentik, hordják a hangyatojásokat. Csak most a tojás helyébe technikát, becsületet kellene érteni. Keresték hát mindenütt az áramban, de kimászott a távvezetéken, és az erdőben kökényt szedett. Amikor kérdezték, miért, azt mondta, mert most érik. Ha szabadság van, a legszabadabb mindig a főnök, a legisleg-szabadabb pedig Isten. A kökény pedig finom. Átkeringve az aljnövényzeten, a zombékoson és a bodzák közt, beszélt a szarvassal. A meggyvágó elmondta, hogy sikerült a csalitosban a csipkebokor mellett repülni. Ez csak azért érdekes, mert ott sok a szúnyog, és mert - elvileg - az nem az ő területe. És még sok érdekes történet, de az állatok megfogalmazása

és szókinccse sajnos nem hasonlítható, úgyhogy nem erőltetem ezt a beszámolót. Bandi az első falu fele vette irányát. Mosolygó úrfival találkozott. Meg menyecskével. Ihaj, gondolta Bandi.

46. scholion

Mi az: *ihaj?* Ki gondol ilyesmit, és mire föl? Öncéllal, természetesen. Fogalmazzuk meg akkor ezt az írásról való írást. **Bandi:** *egy bárki. Mivel interaktív személyiség, közbeszól, így: bárki, bárki, de bárkibb a bárkinál, bárkinél, akire gondolsz. Ez itt a lényeg. Tehát Bandi fölfedezte, ahogy kijött az áramból, fölfedezte a közhelyet. Hogy nincs is más, csak közhely. Kijött a sodronyból, lemászott a távvezetéktartón, és csak ott állt, és érezte, hogy fölfedezte. Bárki, akárki, közvetlenül bárki, bár. Ezt gondolta akkor pont. Rólunk meg menten kiderül, nem is tudunk egészen bármit gondolni. Ez ilyenkor nagy kár. Megmondom, barátom, a bármi túl nagy feladat. Először próbálkozz azzal, hogy*

között. Mi az? Mi között? Ha ez már kicsit megy, jöhet a bármi. De ebben a dologban az a szép, ahogy ezt ő eddig is tudta, csak halogatta. Ahogy ez a kedves, féltranszcendens lény mindenütt ott van, mint egy zenetévé-videoklip, csak tényleg, és sokkal bármikorabban, mint mi, papucsállatkák. Szóval Bandi eszmélt. Ő is rájött. Hogy ő nem hiába angyal. Akárhogy vonná is ki magát a forgalomból, ebből a transzcendens csapongásból, ahogy valakinek mondana valamit, az közhely lenne. És ezért tilos ez a dolog. Ezért van olyan elképzelhetetlen messze tőle és mindenkitől az a nagy találkozás, hogy az emberek többedik érzékelésének rozsdás csapján át a tudatba is bemenjen, ne csak a hitbe. Ez az, amit nem szabad feszegetni. És innentől megváltozik minden: szomorú tudás az angyaloké.

47. angyaljelentés

Most itt akkor fölolvassok néhány nyertes pályázatot, vagy csak néhány

részletet, hogy a tévénezők is megtudják, milyen nivós pályaművek születtek az Én Bandiangyalom középiskolás irodalmi pályázat döntőjének nyertesei agyából. Az én angyalom olyan, mint egy jó édesanya, csak rigó. Azért kedves, hogy ha majd megint kicsi leszek, mert újjászületek, mint egy kis buddha, akkor már régi ismerősként köszönhetjük egymást. Bandi angyal az én leendő barátnőm, és nagyon finom szaga van. Éjjelenként magam elé képezem, és forróság önt el, és makogok. Bandi angyal az én hófehér hajpántom köztem és közte, és mindig ott van, a meccs nehéz helyzeteiben is. Ha pedig otthon zenét hallgatok, úgy érzem, hogy ő a fülhallgatóm pántja, vagy az a kis fémpöcök-állító, és akkor együtt hallgatjuk a zenét.

47. scholion

Mint minden, ez is gondolkodóba ejtett engem, az angyaljelentések íróját, mert már kicsúszott a kezeim közül. A

szabadság az, ami iszonyú teher annak, aki érzi, és ami minden szilárdra edzett, jóltervezett történetet megtámadhat, megehet, tönkretéhet. Megfúrhatja, mint egy peronoszpóra a gyökeret, de jobb is így, mert legalább a szabadság megmarad. Ebben bizonyosak lehetünk. Legalább angyalnyi marad belőle. De én, én mit csináljak? Az ex-író? Mindenholnan harsogó, berregő csengetés, mindenholnan Bandi angyal sztárlelke tör elő, ó, miért? Kimászik a tévén, már nem először az írás során. Bandit akarják az emberek megváltónak, műsorvezetőnek, prófétának. Plakáton, könyvben és bárhogy, a csodát. Én meg csak tehetetlenül széttárom a karom, és ha tudnék, sírnék, Bandi helyett

is. Vagy kics csoportos hittant tartanék prűd bennszülöttek elkényeztetett és hájas gyerekeinek, penitenciaként. Nem tudom, még kitalálom.

48. angyaljelentés

Nem tudom, érthető voltam-e. Én csak a műsor vezetője vagyok, tehát hogy is készülhetnék föl egy ilyen ismeretlen szenzációra csak úgy. Óriási kockázat. Egyszerűen ez, kedves nézőink, egy megfoghatatlan, egy leírhatatlan szenzáció, és külön életreszóló zóval, mondd csak, Bandi, ez a ruha rajtad, ez például honnan származik? Létezik számodra is divat, vagy egy fajta törekvés, hogy kifejezd magad? Mit üzensz a nézőknek, mivel érdemes legjobban foglalkozni?

Mi a legfontosabb az életben? Mit érez egy félvad-féltranszcendens lény, amikor kibújik az áramból, és csak lepattan a földre, mint egy szikra? Ízlik a kőkény? Nem csikiz az áram? Lehet úgy megoldani, hogy egy angyal átélje a földi örömeket és szenvedéseket? Például pisilhet egy féltranszcendens lény? És utoljára: Bandi, mondd, te magyar vagy?

48. scholion

Mi, Bandik, mindig és mindenkor minden vagyunk, amire csak gondolni bírtok, minden, és kicsit több is. De néha nagyon szar. Ezt ezen a vidéken úgy mondják, ha mondják, hogy szertenézett, s nem lelé honját a hazában.

49. angyaljelentés

Igen, megrendelem Öntől Bandi angyalt, mert otthon barátságos hangulatot, polgári miliót teremt a gyerekeknek, és mind az egész családnak. A mellékletben foglalt transzcendentálonológiai feltételeket elfogadom. Igen, engemet is érdekel Bandi angyal, ezért kérem, küldjék meg ingyenes tájékoztatójukat, valamint megrendelem az Ötszáz év igaz cselekedetei című színes könyvet. Igen, egyértelműen fölkelte az érdeklődésem. Most már kíváncsi vagyok, hogy ő áll-e annak a többször is hallott siktásnak a háttérben. Szerintem igen. Az elsőt az a fiú adta, akinek egy ütessel kivertem a zápfogait. A másodikat egy félig

elütött macska siktotta, akit kegyelemből agyonvertem, a harmadikat egy görény, aki szolgálatban, az őrzőkorán az erdőben éjjel megtámadta az előttem haladó társamat, majd miután többször ártalmatlanná tettem, és szinte fej nélkül újra visszajött, és felfutott szegény barátom combjára, hogy harapdálja, a puskatussal lesúlytva ordítva leválasztottam a fejét. Ez volt a harmadik siktás. Amennyiben ezekről a siktásokról többet és mást is megtudhatok, izgatottan várom választ, fönntartva Bandi angyal iránti érdeklődésem. Igen, megrendelem és kíváncsian kérdeznem óhajtom őt, aki egyedül lehet tudója mind az eseteknek, ahány lányba szerelmesen képek ködlöttek fel előttem. Legalább ötszáz. Remélem, megtudom tőle, mire jó az, ha valakit ötszáz démon üldöz, vagy ő üldöz ötszáz demont, de

ismeretlenül is nagyon jó. És hogy hogy lesz ebből egy, mert lesz. Igen, érdekel Bandi angyal. Most már tudom, hogy beteg vagyok.

49. scholion

Az angyalok azért nem ördögök, mert tisztelik határaikat. A legjobb megoldást keresik, és meg is találják. Viszont az ördögök is angyalok valahol, és azt mi nem tudjuk, melyikük mi. Csak azt, hogy iszonyú nehéz szabadnak lenni. És mégsem csak önmagáért akarni a szabadságot, hanem gyönyörű és konkrét jelzéseket elszenvadni érte, bármikor agyilag logikusan, de bármikor nem. Igen! Ezt elmondom neki! Ha megtalálom, mindenképp elmondom neki.



50. angyaljelentés

A *bakter* addigra az egész salakhegyet rászórta a peronra. A körtefáról már lehullott a termés, és jó helyre került. Szétáradt a nyugalom a kiürülő tájon, a száraz vadkendereken, a szétszórtan ágaskodó gyalogbodzákon. Bandi angyal ekkor gömbvillámmá

vált az ő nagy szomorúságában, nekiütöközött a transzformátornak, és kiömlött belőle ötszáz liter víz. Egységben az erő, kiáltotta, de csak folyott széjjel, és ez szomorú látvány volt. Ott, a villany- oszlop mellett, szorosan a földre lapulva, a körtefa tövében, ott feküdt, és már mint szeretet, lassan

fölszívódott a félig fagyott talajba.

vége

2000. 06. 07. 17. 57. 34.

szalay miklós



